

K E Š O T

K E Š O T

KEŠOT

EŠO

Š

EDICE KLENOTNICE

Řada: POKLADY

/Poklad č. I: Kešot/

P r a h a 1983

"V té jedné hospodě,
a neprozradím, v které,
je moje srdce křivo vyřezané
v židličky, která zbyla ..."

/Jan Skácel: Jiná báseň o srdci/

Bylo, nebylo, sešlo se náhodně množství sborníků a o dalších se ještě hovořilo. Byly tlusté i tenké, bílé, modré či zelené, ale všechny při příležitosti narozenin, emigrace, ba i úmrtí. A co mě poněkud pohoršilo – značná část jejich přispěvatelů se ani trochu neobtěžovala, aby dotyčnému čekateli na sborník napsala něco, co by se ho osobně týkalo, bylo psáno přímo pro něj, s myšlenkou na něj a s přáním udělat mu radost. Nemálo příspěvků vypadalo jako texty náhodně vytažené ze šuplíku, kde odpočívaly nenaleznuvše jiného uplatnění. Něco jako zaprášená bonboniéra od vánoc, ještě zabalená a převázaná mašličkou, která se odkudsi vyhrabe, když se jde někomu popřát k narozeninám. Proč se vždycky hledá příležitost, aby mohl vzniknout sborník? Proč neoslovit kandidáta sborníku když je mu třeba sedmatřicet a čtvrt a nic se s ním neděje?

Potom už to bylo jednoduché - udělat sborníček pro někoho, kdo nemá zrovna žádné výročí, nic nečeká; ale taky ho udělat o něm, pro něj, či o tom, co se ho blíže dotýká. Ať má radost, ať si to užije a ať je taky udiven, že je to J E N T Á K !

No jo, ale komu? A v tu chvíli zrovna Kešot něco servíroval. Servíruje, „pravda, často, perfektně a vždy ve vhodný čas, ale tentokrát se trefil nejpřesněji. Samozřejmě, Kešot je ta příležitost! Taky že si to zasloužil! A tak si Kešot naservíroval sborník.

Snad ani ne sborník, spíš malou bonboniéru. Ale je nezaprášená a zaručeně čerstvá. S rumovými pralinkami. Jak taky jinak?

Milý Kešotku, nech si chutnat!

K E Š O T

Bylo před vánocemi a sychravo a větrno, jak má být. Vracím se takhle po sedmé večer z práce, do našeho lešením opleteného, věčně pootevřenými rozbitými dveřmi vrazajícího domu a temnotou škebortám po zabláceném, jen odkudsi shora spoře osvětleném schodišti k bytu, když náhle zdola od sklepa spíše vytuším než spatřím jakýsi pohyb. Ten pohyb je poněkud prkenný, silueta se zdá vysoká a podivně tvarovaná. Víc si jí nevšímám, Nikolaj to určitě není. Bodejť. Báhví, kde tomu je konec, doma vzkaz: "Přijdu po třetí", či "Jsem tu hned".

Pouštím se do obvyklých malátných a protivných večerních prací. Když konečně domeju nádobí a splašky přeliju do kýble /nevejdou se, mrohy, jako obvykle/, zbejvá jen vynést kbelík skrze temnotu o patro a půl dolů, na záchod. Jelikož jsem už v hadrech domácích, otevírám dveře opatrně: na koho bych měla náladu: zdravít se se sousedy? Táhle! Ať si zůstanou ve svých osvětlených bytech s koupelnama, sprchama a záchodama!

Plížím se tiše s kýblem svinstva po schodišti, jukám skrze zašlé secesní zábradlí, jestli třeba někdo ze sousedního baráku si ausgerechnet nechce zkracovat cestu naším přízemím. A hleďte!

Před Hrobkou stojí vysoký dlouhý ohlap, má začervenalou tvář, podivně úzké /že by mu byly malé?/ tepláky a na hlavě neformenýho rudýho kulicha. Stojí a medituje. Zastavím se a přikrčím se.

Ú c h y l a !!! A blokuje mi cestu na hajzl! Sakra! Vy buržousti, co máte záchody v bytě, vy a vaše paničky už jistě civíte na televizi v teplotku a teď se neobjevíte! Zatímco já jsem opuštěná na černém schodišti, za mnou prázdný byt a přede mnou úchyla. Jen aby mě nezahlíd!

Krčím se ještě víc; zdá se ale, že jsem přechovým kýblem přece jen zašramotila. Úchyla zvedá vytřeštěný pohled /zaplatpámbu OPBH za to spásodárné šero/ a napjatě civí směrem ke mně.

Honem zpět. Popadám kýbl a jako myš v díře mizím v bytě. Uf! Vingl, klíč, řetěz.

Půl hodiny se zotavuju. Ale studená špína v dřezu na povrchu kornatí čím dál

nechutnějš. Houby. Co bych se bála? Kdyžtak ho poleju. Ibaže taký boxérek do vrecka sa zide.

Hezky potichu odlígruju, sundám řetěz, vezmu kýbl a znovu se plížím ven. Pomaličku sestupuju. Vtom slyší Bouchly dveře od záchodu. Konečně ten zatracenej Nikolaji! Míjím temnou zákrtu schodiště. "Nikolaji!" volám vztekle. Jenže jsou to zase tepláky a červená čepička naražená až nad oči a pod uši ... Ten nemožnej Nikolaj musel nechat záchod otevřenej a teď se na něm skrejvají zvrhlíci a číhají na mě.

Jenže zvrhlík vrhá lekavý pohled vzhůru a jak mě zhlídne, nabere najeďnou nečekanou rychlost a než bys řekl švec, mizí jako právan v pootevřených dveřích Hrobky.

Ulehčeně se napřímím. Boxer cinkne zpět do kapsy, popadnu kýbl a hrdě sestupuju. Bah! Nový podnájemník!

x x x

"Paní domáci," svěřoval se o několik měsíců později Kešót, "já jsem se vás na

začátku tak bál!" /A nalil si další hoř-
čičák Angeliky .../ "Voni mě tak vystra-
šili, jak jste přísná ... já tam tajně
mrznul a pro vodu jsem si chodil do pod-
chodu do metra ... a Fanda mi dal kulicha,
aby mi nenastydla hlava ... a jak jsem vás
viděl, tak jsem se schovával ..."

Olinka Stankovičová /domáci/, srpen 83

POZDRAV KE ŠOTOVI

/sonet/

Haf haf haf haf haf haf haf
haf haf haf haf haf haf
Haf haf haf haf haf haf haf
haf haf haf haf haf haf

Haf haf haf haf haf haf haf
haf haf haf haf haf haf
Haf haf haf haf haf haf haf
haf haf haf haf haf haf

Haf haf haf haf haf haf haf
Proč říkáš "fuječek"
Haf haf haf haf haf haf haf

Haf haf haf haf haf haf haf
Když bhoi jen klaofček
Haf haf haf haf haf haf haf

Golda

T A J E M N Ý K . Š .
 000000000000000000000000

Milý Kešote, napíšu Ti tohle:

Myslím na naši cestu autobusem z Hrádečku do Prahy. Líbilo se mi, jaks předtím vypil dvě malé láhve Alpy, pěkně pomalu a rozvázně jednu po druhé. Pak jsme si dali na nádraží každý rum a ve městě, kde autobus zastavil, jsme si dali v hostinci jedno pivo dohromady a jeden velký rum každý zvlášť. Čím to, že rumů je vždycky tak málo? Už jsme si vůbec žádný další nedali a jeli jsme zase dál, dál do Prahy a k dalším rumům, ale k těm dalším rumům už jsme se chystali každý sám.

Pro mne vždy tajemně se ztrácíš, a-
 nebo já, v rumu, který jsme nepili spolu.

Jaroslava Rösslerová

K E Š O T O V I
nnnnnnnnnnnnnnnnnn

QUO VADIS DOMINE -
NA PIVO ŽE ABY NE?

Fanda Pánek

POTĚŠENÍ PRO KEŠOTA

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Po dlouhém rozjímání, čím potěšit pana Kešota, přítele našich srdcí a našich mlsných jazýčků, přišlo mi na mysl, že by ho možná potěšilo několik kulinárních příspěvků, vybraných ze staré zažloutlé tajuplné knihy: Domácí kuchařky Magdaleny Dobromily Rettigové.

Vydejme se tedy, milý p. Kešote na návštěvu do staré kuchyně, kde ještě byl otevřený oheň, na kterém se opékala celá selátka, kde všechny hrnky a rendlíky "se ohovají úplně čisté v přiměřených příhradách", kde hospodyňka měla v zásobě máslo račí, žluté, zelené, rážové, sardelové, čokoládové a s bylinkami; ocet estragonový, bylinkový, malinový, rybízový, fialkový a citronový; sladké rosoly a huspeniny; cukrové ledy rozličných barev a mnoho jiných, jistě dobrých věcí, které se z našeho života už dávno ztratily.

Snad těchto pár malých ukázek bude otěněmu p. Kešotovi k potěšení a nám, doufám, ku prospěchu.

Začneme tedy se základním jídlem,
s polévkou, a to z materiálu nám milého:

Pivní polévka s chlebem /tak nazvaná gra-
matika/

"Rozkrájej chleba do hrnku, aby ho bylo něco přes polovic, pak na něj nalej studeného piva, přidej trochu kmínu, osol to a nech vařit, až se chléb rozvaří; do jiného hrnku vraz 3 celá vejce, dej k nim kus másla, 3 dekagr. cukru a koflíček husté smetany, dobře to rozmíchej, pak to vlej do polívky, nech to za ustavičného míchání ještě chvilenuk povařit - a polívka jest hotova. Kdo ji chce mítí přikyslou, může do ní přimíchat několik lžic vinného octa a přidat cukru."

Nyní překvapivý a užitečný závěr -
"Takto se může také dělat polívka z vody
místo z piva, jen že se místo kyselé sme-
tany vezme sladká a cukr se vynechá; pak
se jmenuje žebrácká polívka."

Pro slavnostnější tabule /nebo pro
bohatšího hostitele/ doporučujeme:

Vinná polívka

áááááááááááááááá

"Nech vařit 2/3 litru vína, hoď do něho
kousek skořice a citronové kůry; vraz do
hrnečku 6 žlutků, rozmíchej je s kávovou
lžičkou pěkné mouky, dej k tomu hodný kus
tlučeného cukru, trochu studeného vína a
maličko soli; pak vlej do toho to vařící
víno, dobře to rozklokej a za ustavičné-
ho kloktání nech přes to ještě var přejít;
načež polívku buď nalej na osušené žemlič-
kové kostky, nebo jen čistou v kávových
šálcích hostům podávej. Kdo rád sladké,
může přidat cukru. Když se polívka zaklok-
tává, tedy se skořice a citronová kůra
vyndá, a polívka se může ještě trochu
tlučeným květem okořenit."

Za dlouhých letních podvečerů lze si zpříjemnit nudné procházky zajímavým sportem a na druhý den vybranou krmí:

Polívka ze žab

நநநநநநநநநநநநநநநந

"Dej na rendlík kousek másla, několik vařeček mouky a nech to spejchnout, pak dej k tomu dobře očištěné žaby, zelenou rozkrájenou petružel, a nech to asi čtvrt hodiny dusit; potom na to nalej dobře povařenou hrachovou a petruželovou vodu, a nech to vařit, načež dej do toho květu, a buď ty žabky nech v tom, nebo to přeceď a polívku dej na smaženou žemličku."

Lehké letní jídélko je rověž:

Šťovík se smaženými játry

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, କଟକ

"Přeber a dobře očisti mladý zahradní štůvík, vyper ho v několika vodách, konečně ho vhoď do vařící vody a nech ho trochu ovařit, pak ho oceď a na prkénku jako špenát dobře usekej; nech na kastro-

lu rozpáít 7 dekagr. másla, vlož do to-
ho ten šťovík, a když mezi častým míchá-
ním trochu vysmahne, vmíchej do něho lží-
ci mouky, několik lžic studené smetany a
posléz asi dva žloutky s trochou studené
vody rozdělané; potom dej šťovík na mísu
a /konečně! pozn. Marie R./ oblož ho buď
smaženými játry nebo klobásou."

Naším oblíbeným jídlem se jistě
stane:

Vepřové maso na pívě

[illegible]

"Rozkrájej na kousky mladé vepřové maso, vlož je na kuthánek, osol je, na 1 kilo masa dej kávovou lžičku mouky, trochu kmínu, dva stroužky se solí rozetřeného česneku, nalej na to 2/3 litru piva a nech to přikryté vařit. Když je maso napolo uvařeno, zasyp to strouhanou ohlebovou třídou tolik, aby se udělala přihoustlá, ne však příliš hustá omáčka, přidej k tomu květu, trochu citronové kůry, a nech to dovařit; musíš však dáti pozor, aby maso příliš nezměklo, sice by bylo nechutné.

Labužníci jistě ocení malý předkrm:

Nepřavé ústřice

áááááááááááááááá

"Nakrájej na drobno čtyry telecí brzličky, vlož je do rendlíku na zpěněnou na másle cibulku a nech to dusit. Na jiném rendlíčku nech opět jednu drobně nakrájenou cibulku na másle zpěnit, musí však zůstat docela bílá, dej k ní 3 vařečky mouky, přilej k tomu asi 1/4 litru dobrého mléka, a míchej tím tak dlouho, až to zhoustne; potom k tomu dej ty brzličky a 14 dekagr. očištěných s 5 dekagr. másla dobře pose-
třených sardelí a všechno to dobře promíchej. Očisti ústřicové skořepiny, dej do každé hromádku té smíšeninky, posyp je strouhanou žemličkou a postříkej máslem, pak je urovnej úhledně na misku a postav je asi na deset minut do trouhy, aby se prohřály, potom je oblož citronovými koláčky a nes na stůl."

Kolik rozkoší skýtá dobrá okurka v pravý čas, všichni víme, ale okurka, připravená dle návodu naší prabáby Magdaleny Dobromily promění kalné ráno v radostný příchod nového dne. Nuže, poodhrňme závoj času a dozvíme se ...

Okurky v octě naložené
achachachachachachacha

"Dej od bednáře udělat a vysmolit soudek s děrou v jednom dně. Okurky vyber, možno-li bez vady, aby nebyly očkovaté nebo dokonce nahnílé /neboť jedna nahnílá okurka pokazí lehce všechny ostatní !/, nech je celý den ve vodě močit, každé dvě hodiny musíš však na ně dáti čerstvou vodu; potom je urovnej na velkou mísu, polej je horkým slaným vinným octem, ale honem ho zase slej a okurky rozlež na čistý šat, aby oschly a vystydly. Když vystydnou, polej je opět týmž octem, pak ho zase spěšně slej a nech je opět usušit. Na čtvrtvědrový soudek nech v octě povařit 2 gramy nového koření a též tolik pepře, a nech ocet zcela vystydnout. Když jsou okurky studené, dej vespoť soudku vinné a

višňové listí, na to vrstvu okurek, pak zase vrstvu vinného, višňového listí a kopru, zase vrstvu okurek a tak pokračuj, až je soudek plný; na to se však musí pilně hledět, aby okurky byly pevně a rovně uloženy, a navrch musí přijít zase hodně listí, jako vespoď, aby byl soudek pevně doplněn; nyní se na to naleje ten svařený a zcela vystydlý ocet, díra se zacpe zátkou /špuntem/ a zaleje se smolou, aby tam ani dost málo vzduchu nemohlo, soudek postaví se do chladného suchého místa, kde není žádný stuchlý vzduch, a denně se obrací, totiž jeden den postaví se na jedno, druhý den na druhé dno, a tak se okurky dlouho zachovají. Kdo má turecký pepř, ať proloží okurky těmi zelenými luskami nebo šiškami - jsou tím chutnější."

Nu, milý p. Kešote, milí přátelé, jest se mi obávati, že takto připravené okurčičky my už asi jíst nebudeme. Naše rána zůstanou kalná, ledaže ve sklípku uložené pivo lahvové nám ho rozjasní.

Nejenom chlebem živ je člověk, pře-
štete si něco o nápojích:

Punš

éééé

"Nech půl kila cukru s koflíkem vody v no-
vém kastrolku svařit, a když se táhne,
přidej k němu již přichystanou, ze tří oi-
tronů a jednoho pomoranče vytlačenou a
procezenou šťávu, načež to hned odstav od
ohně, aby to nezhořklo, nalej do toho za
ustavičného míchání 1/3 litru dobrého ru-
mu a uschovej to v láhvičích. Že tato ja-
ko i jiná massa, s vařící vodou smíšená,
v punšových skleničkách se podává, jest
snad každému známo. Tento punš je jednoč-
duchý, ale dobrý, a nepůsobí žádné bolení
hlavy."

A co se dozvíme o čaji?

Čaj

óóó

"V novějším čase jest způsob při vzácněj-
ších společnostech v odpoledních schůzkách
dávati na tabuli mimo kávu a čokoládu ta-
ké čaj. Jakkoli příprava téhož jest dosti

jednoduchá, přece se místem stává, že nedopatřením tento nápoj se pokazí a na místě lahodné chuti, trpké a odporné nabývá; pročež tuto budiž uvedeno, jak se náležitě připravovati má. Čaj se dá do zřízené k tomu konvice čili samovaru, poleje se lžící vařící vody a přikreje se; za chvíli se nalije ostatní vařící voda, dobře se přikreje a nechá se stát na teplém místě, aby se spařil - pravím s p a ř i l a nikolá vařil; potom se procedí a nalévá se hostům jako káva do šálek nebo do čajových sklenic. K čaji dá se na tabuli v konvičkách pěna ze syrové smetany udělaná, pak dobrý rum a cukr, aby si každý host dle libosti mohl posloužiti. Mimo to dají se na stůl ještě rozličné jiné věci, jako: šunka, uzený jazyk, žemličkové řízky se sardelovým máslem, studená telecí pečeně, vejce na tvrdo vařená a na půlky rozkrájená, tyčky, kmínem posypané rohlíčky, sucharky, zázvorky, anýzový chlebiček atd. Že se každé maso na tenké řízky nakrájet a na talíře úhledně narovnat musí, doufám, že není třeba zvlášť podotýkat. Máš-li právě kyselý rosol, tedy velmi chuti a oku posloužíš, když jej na drobno usekáš

a maso jím posypeš. Také se musejí zvláštní malé lalíčky, vidličky a nožičky pro každého hosta uchystat."

Tolik Magdalena Dobromila Rettigová.

"Avšak jakož nižádné lidské výkony povždy na stejném stupni státi nezůstávají, takž i v umění kuchařském za drahně již let, co naše velezasloužilá Dobromila Rettigová v lůnu země odpočívá, mnohé pokroky se staly a mnohé poměry se změnily."

Antonie Dušánková

Dokladem těchto pokroků je chvalně známý um stěného p. Kešota.

S přáním mnoha dalších setkání u
bohaté tabule

Marie Rosa

KEŠOTA - ÓDA

~~~~~

Na Kešota pěji ódy
na ty jeho noční hody
na v lednici sladké vody.
Když z Hrobky k nám zdělá schody
vypije nám všechny sody.
Takový je - od přírody.
Zde však namítne sedmačtyřicítka,
že radši by měl dát si mořskou,
že sladká je naň příliš řídká.

srpen 83

Nikolaj

PROLEGOMENA KU KAŽDÉ PŘÍŠTÍ KEŠOTOLOGII,
oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

JEŽ SE BUDE MOCI STÁTI VĚDOU.
oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Zaslechnuv to jméno, ihned počal mnou duch jakýsi lingvistický lomcovati, že toužil jsem hned zvědět, právě ono v uši naše divně zní a které věci skrývá. Pak jednou vejda v příbytek svůj, ulehl jsem na lože, jak jest obyčej můj. A tu pozdvihna oči svých spatřil jsem vysoko na zdi řadu kněh, v nichž učenost mnohá presseovaná mně nedostupna tlie. V tom počal mnou opět duch ten lomcovati, že na-čisto rozumu pozbyv, jal jsem se k těm knihám sápati, že málem oudy si zlámal.

Moudrosti poklade s nebe - Pípalův slovníku hebrejský - tebe nejprve snesl jsem dolů! I počal jsem bedlivě pátrati, radix k - š - t / כ ש ת / hledaje, leč nebylo ho tuto. Jestliž zajisté -t / כ / pouhým affixem od radixu k - š - h / ח ש ת /, pravil jsem sobě přemítaje a

hle, jaký náledek:

נחש - tvrdý býti, dále zkroušený,
nesnadný, houževnatý, tvrdo-
šijný, trudnomyslný až zá-
dumčivý

Z toho pak nomen pochází kešet לִשְׁתִּי
neboli na česko p r a v d a.

Jestvujeť ještě kořen/ k - š - h :

נחש /het namísto hé/ - tvrdě zacháze-
ti, ztvrdnouti

a z něho nomen kešet :

לִשְׁתִּי - což se vykládá l u k, oblouk
a pak i duha.

A tu, dále proniknouti nemoha, počal jsem
se trudit, ano i prohliv býti, až již
jsem chtěl koncovku - ot za plurál femi-
nina נִשְׁתִּי míti, avšak vidělo se mi to
marno.

Arciže vím i já, že výslovnost zde uvede-
ná jest tak zvaná sefardská, zatímco jiná
jest tak řečená aškenázská, již ponejvíc
němečtí Židé mluví a že opět jiná jest

Židův polských, litevských, ruských, je-
ménských etc. Vím také, co všem známo
jest, že jiné jest vokalizování slova in
statu constructo, než in statu absoluto
/dle postavení jeho/, však nechtěje se
takto vymlouvatí a tak za trottla jmn
býti, status absolutus nalézti žádostiv
jsem byl.

Byltě jsem špatným žákem mistrův
svých, spíš pouhým poskokem - však velké
věci, jak jeden z nich dí, dějí se /po/skov-
kem. Poskočiv silně, knihu velkou a objem-
nou na hlavu jsem si strh'.

x/

Ó studnice nepřevážená všech božských
moudrostí /Biblická konkordance, Miloš
Biš - J.B.Souček/!

x/

Glossa:

Seznal jsem, že je-li někde mou-
drost hlav pomazaných koncentrovaná v
silný náboj, děje se její transmissio
do hlav nepomazaných /illuminatio/ pře-
skokem. Tomu předchází krátké vlastních
myšlének chodu interruptio, neboli ek-
stasis /ausser sich stehen/. Počínání
toto jest velmi nebezpečno, neboť při
náboji příliš silném dochází často k
nie Wieder zu sich kommen.

Šestnáctým způsobem jmenuje se pravda ve Starém Zákoně, čtrnáctý způsob pak jest v knize Daniel, a to pouze jedinkrát. Jak jsem toho mohl pamětliv nebyti, dobře věda, že vzácně některé kusy, a to ponejvíce u Daniele, psány a r a m e j s k y, jazykem to příbuzným hebrejštině, co jazyk náš ruštině!

Jako k rychlé kořisti spěchá loupežník, tak spěchal jsem knihu promectví Danielova uchvátiti, kde v 2. kapitole 47. verši četl jsem slova, jež pro pŕŕktlichkeit i s punktaoí tuto podávám:

אֱלֹהֵי אֱמֻנָה כִּי אֱמֻנָה
 אֱמֻנָה אֱמֻנָה אֱמֻנָה אֱמֻנָה
 אֱמֻנָה אֱמֻנָה אֱמֻנָה אֱמֻנָה

"A odpovídaje král Danielovi řekl: v pravdě že Bůh váš jest Bůh bohů a Pán králů ..."

אֱמֻנָה /min - kešot/ - v pravdě
 /doslovně z pravdy/

Sluje tedy pravda vedle nejčastějšího pojmenování svého emet, emuna /a - m - n, což se vykládá jistota, hodnověrnost, stá-

lost/ též kešot od k - š - h - tvrdý bý-
ti, nesnadný, houževnatý. N.B. na česko
tvrditi = s jistotou praviti.

Co tedy dím, když tím slovem někoho
volám?

Ó přijdiž roso zhůry, Biblický slovníku
Adolfa Novotného, a rozvlaž mysl vyprahlou!
Zde pod heslem "jméno" :

"... Ovšem nesmíme zapomínat, že ve St.Zák.
mělo j. hlubší význam než dnes. Znamenalo
více než pouhé pojmenování. Jméno tam bylo
přámo součástí duše, tělem, jímž se duše
projevovala. Ve j. bylo cosi skutečného,
kus podstaty pojmenované osoby /viz Peder-
sen Izrael I-II str. 245, Bíž Palestina I
str. 160/. Sr. Gn 11,4; 12,2; 2 S 7,23.
Jméno znamenalo totéž co moc a síla. Dos-
tat nové jméno znamenalo novou moc a nové
požehnání /Gn 17,5; 32,28; 41,45/...."

Buď požehnán komu takto přezděno bývá.

יְהוָה הֵי יְהוָה! 752 /Dt 33,11/

All I need is
Keshot

Ráno noc

Vesele s postele

Přiložit upažit

Zadržet dech

Přiložit

Moury s kocoury

Čerstvé masíčko

Přiložit

Přední zadní

Ach kde ti Uhři jsou

V tom tmavém ránu

Vesele s postele

Přiložit

Je libo pastičku ?

Olga Havlová

P.S. MÁŠ u nás červenou čepičku.

ru má, někdy ji nemá, a dělá chlebičky, drobné symfonie chutí a barev. Jarmilce upekl dort, uvaří prádelní hrnec polívky nebo guláše, umí nakládat ovočná vína, dovede vymalovat. K.K. si půjčuje na své plesy druhá Olga a bez Kešetova kuchařského umění se neobešel ani Olžin film. Goldu Karel hlídá tak, že Golda chce už jen jeho, a on stačí pohlídat i Kikinu. Jako správný majordomus se jen usmívá, nemluví moc, neodporuje dámám, a ani by se o něm nevědělo, kdyby občas jeho ruka nepodstrčila za vyprázdňené talíře talíř plný. Já mám pro K.K. jen hluboký obdiv. Karel sám na sebe taky musí mít nějaký názor a pro ples milionářů se ocenil vlastní maskou: navikweval se na černo-cha, oblékl bílý oděv a na hlavu posadil bílý tralaládek. Asociace byla přesná: věrný Jim na sídle bílé šlechty amerického Jihu z dob před Chaloupkou strýčka Toma.

Svou maskou mi Karel připomenul jeden můj pošetilý sen a teď, jak o tom všem přemýšlím, mi dokonce pomohl typově se zařadit. Byli jsme s mužem v Káhiře,

tenkrát, když jsme ještě mohli jezdit do Káhiry, a Káhira se mi jevila městem žeb-rajičích dětí i dospělých, zlodějíčků a podvodníků, turista, kam se vrtl, nará-žel na nataženou ruku: dej, dej. Kdo ne-dal, dostal vynačáno. Jednou nás o půlno-ci vytáhl z postele pokojský – v Egyptě ženy nepracují – , vychrtlý Arab v bílé zástěře, a pokusil se nám prodat mýdlo, které nám předtím na pokoji ukradl. Pro-to asi Angličané, když ještě vládli Eryp-tu, vybírali pro služby u stolu a v rezi-dencích nikoli Arabi, ale krásné černocho-ze Súdánu. Súdánci jsou štíhlí, vypadají velice jemně, mají útlé klouby a ušlech-tilý tvar lebky a mají smysl pro důstoj-nost. Jeden takový zbylý súdánský černocho-s anglickou školou nás obsluhoval v hote-lové jídelně. Byl už starý, vlasy měl úpl-ně bílé, kůže už ne tak černou, tím vypa-dal ještě důstojněji. Na ruku měl navle-čeny bělostné rukavičky, topinky nosil přikryté ubrouskem a kávu i čaj naléval horké. Mně z mísy vybíral lepší kusy masa, udělali jsme na sebe vzájemně dob-rý dojem. Můj pošetilý sen pak pozůstával z přání, mít tohoto muže doma za komorníka.

Ráno bude stát u dvěří a optá se, jak jsem se vyspala. Pak mi napustí vodu do vany a oskouší loktem, zda není moc horká. K snídani dostanu nepřipálené tousty a káva nebude pálit na jazyku. Když si nebudu vědět rady s nějakým slůvkem, poradí mi jiné, lepší. Vždy bude přesně tam, kde ho budu hledat, nikdy se nestane, že zavolám a ono se ozve ticho. Nakupovat bude ohodit s velkým košíkem a pokaždé mi dobře poradí, co si mám vzít na sebe do horka, do zimy, do deště. Až budu smutná, bude smutný se mnou, když mi někdo ublíží, půjde a nabije mu.

K.K. na plese milionářů nakonec usnul a já ani nevím, jak se stalo, že jsem přišla ráno domů v bílém klobouku patriarchálních černých sluhů amerického Jihu. Chtěla jsem mu ho vrátit, jistě ho měl z nějaké půjčovny kostýmů, ale usmál se vládne a dareval mi ho. "nech si ho," řekl, "já už ho nepotřebuju." Visí mi doma na věšáku a když si napustím vodu do vany a budu chtít oskoušet její teplotu, mohu si k tomu klobouk posadit na hlavu. A můžu vyjít s košem na nákup a mít při tom na hlavě bílý tralalák černých sluhů. A mohu

se optat se, jak jsem se vyspala a nepřipalit si tousty k snídani. A když budu smutná, budu smutná spolu se sebou a když mi někdo ublíží ... - a tak dál. Takovou moc má Karlova dobrosrdečnost: mám klobouk a obnovený sen. A dokonce mě ani nenapadá, že kdybychom se my dvě s Jarmilkou domluvily a kdybych já navedla našeho Bleka ... - ne: každý ať má, co mu přísluší. Já mám bílý klobouk, Olgy majordoma.

A my všichni dohromady máme Karla
Hešeta.

Eva Kantůrková

Kešotovi,
Hopeček, rumeček
Ty náš dobrý člověče,
oo nejděle.

Aleš

K E Š O T

ssssssssss

Již drahnou řadu staletí staroegyptský šetek Kašvor-Ré nevýslovně trpěl.

Byl totiž narozen právě v té chvíli, kdy jarní bod vstupoval do znamení Býka a jako takový byl mezi všemi duchy zabývajícími se verbálními kreacemi a tyto pak náležitě usměrňující, vyhlášeným gurmánem.

Nemohl tak pracovat s jiným materiálem než jen s těmi na nejkvalitnějším papyru co nejúpravněji prokreslenými hieroglyfy, a to ještě jen tehdy, byl-li dostatečně opojen nejlepším palmovým vínem, vyráběným podle dnes již ztraceného receptu staroegyptskými kněžími pro faraonův trůn.

A tak po rozpadu staroegyptské říše, které se, mimochodem, neprozřetelně zavázal přátelstvím na věčné časy a byl následkem toho – zejména nepřítelstvím ze strany azbukiálních šetek – donucen vstoupit do ilegality a přejmenovat se na Kešota, nejenže neměl do čeho píchnout, ale navíc strašlivě žíznil.

Nižádné nápoje, které v minulých staletích pil – ať už ze stolů králů či v posled i generalíssimá a generálních tajemníků – nemohly uspokojit vytříbený spirituální vkus jeho bytosti utkané z nejjemnějšího astrálního tkaniva několika generací atlentských ideologů, prohlašujících ve vřcholné fázi svého vědeckého akvamaramatického učení, že blaho světa spočívá v sbratření lidí a ryb, v praxi uskutečňovaném vzájemnými transplantacemi mozků a dýchacích orgánů, umožňujícími dokonale efektivní a všestranné obhospodačování světového prostoru.

“ejinak tomu bylo i v jeho snaze uplatnit svoje bohaté znalosti a zkušenosti papyrového šotka na hrázně se množujícím počtu stran celulózního exkrementu, produkováného všemožnými tiskovými agenturami a nakladatelstvími obzvláště v posledních desetiletích.

Je však už tak přisouzeno těm, co jsou pod vlivem Býka zrozeni, že jejich utrpení nemáže nikdy překročit míru jejich houževnatosti a vytrvalosti. Když tedy byl by již téměř propadl stihomamu,

současně byv přitom řízen nepřátelskými extragalaktickými centrály, a málem by již s hanebnou zrádností veškeré intelektuální dědičství pozemské civilizace předal momentálně transmutujícím lidopům nejbližší cizí planety, pověšil si jeho utrpení jeden z omylem zde vtělených bohů - Fanda P.

Bylť to právě on, kdo již dříve se postaral, aby dobrá víla Jarmila byla za svoje zásluhy o vzrůst a rozšíření všemožných bylin, stromů a živočišstva sibiřské tajgy vtělenu do lidské bytosti a tím i obdařena věčnou duší.

Vtělením do lidské bytosti bůh Fanda - omylem sám sebe později taktéž vtělil - zachránil Kešota před věčnou nezaměstnaností a tím i před zmařením veškerých jeho nadějí a snů o šťastném životě uvědomělého člena lidské společnosti, vytvářejícího svojí obětavou prací trvale platné hodnoty, o kterýchžto měl na úrovni astrální existence jen velice matné tušení. Avšak palmové víno mu ani on nahraditi nedovedl.

O to se - údajně nezištně - zasloužila sama někdejší dobrá víla Jarmila, s použitím posledního zbytku svých čarodějných schopností, jimiž proměnila víno značky Uherka ve stejně neodolatelný lektvar, jakým kdysi bylo pro Kešota palmové víno. Proslýchá se však, že to učinila jediné proto, aby omámila Kešotovu duši a přiměla ji tímto ke splnutí se svojí vlastní duší. Teprve další vývoj událostí nám ukáže jak tomu skutečně bylo a co z toho vyplývá nejen pro Kešota, ale i pro celý svět a tím i pro budoucnost nás všech.

Dle paměti a vyprávění Fandy Pánka
volně zaznamenal

Michal Kobal

KEŠOT, KEŠOT, KEŠOT

KEŠOT, KEŠOT

KEŠOT ?

KEŠOT !

K E Š O T O V I

oooooooooooooooooooo

Karlíku! Karlíku!

Ty náš kotelníku!

Kouzlo však to svoje má,

když se flaška udělá,

láhev rumu jako nic.

těm nahoře je z toho hio.

Karlíku! Karlíku!

I ty jeden hrobníku!

Kouzlo však to svoje má,

když se v Hrobce udělá

další láhev v pohodě,

necháš všechno náhádě.

/: Relaxuješ do svítání,

někdy tam nastane řvaní.

Vstávejte! Jedete!

Na Barták se vezete! :/

Kešote! Kešota!
I ty jeden maskote!
Proč ty Goldě pokoj nedáš,
pořád ji do sadu dáváš,
a potom na Hrádečku
spaříš si makovičku.

Karlíku! Karlíku!
I ty jeden zvrhlíku!
Tinka když se rajouje,
tak tebe to vzrušuje,
drbeš ji, škrábeš ji,
Tína blahem zavřeští.

Kešot je náš kamarád,
má ho každéj hrozně rád.
Kdybychom ho neměli
to bychom posmutněli.
Řvali bysme jako tur,
že byl Kešot hroznej vůl.

..... Cesta neustále příkře stoupala a ztrácela se kdesi v mlze vysoko v horách. V sychravém nevlídném pozdním odpoledni po ní namáhavě klopýtal unavený poutník. Na zádech nesl objemný tlumok, jehož řemeny se mu bolestně zařezávaly do ramen. Poutník těžce oddychoval a co chvíli si hřbetem ruky otíral zpocené čelo. Kam krácel, nevěděl. Ani to, proč a jak se ocitl zrovna na této cestě, která křižovátka jej sem přivedla, mu nebylo příliš jasné. Jediná jeho jistota a zároveň i útěcha spočívala v tom, že se již nikdy nevrátí tam, odkud vyšel. Krácel mechanicky, nevnímal nic než pomalu uplývající cestu před sebou, hlavu měl podivně prázdnou. Pociťoval čím dál tím větší únavu a tíže, již se domníval svým úhňkem uniknout, jej stále více a více tiskla k zemi. Jeho nohy škobrtaly mezi kluzkými, ostrými kameny, zapadaly do proláclin a výmolů, tlumok na zádech se mu pomalu stával takřka nesnesitelný. Tempo i na počátku pochodu povážlivě pomalé, neustále polevovalo. Přicházel soumrak. Šedivý den, který se zro-

díl z kalného rána, dospíval svého konce ve stále houstnoucím přítomí. Pokračovat v cestě bylo čím dál tím obtížnější, ať poutník pochopil, že ke konci dospělo i jeho putování. Již takřka v naprosté tmě se zastavil, vrávoravě sundal ze svých znavených, odřených zad tlumok a těžce naň usedl. Položil si hlavu do dlaní a zavřel oči. Na smrt vyčerpán celodenním blouděním bez cíle po neznámých kopcích okamžitě usnul.

Po chvíli procitl, probuzen světlem a jakýmsi nikoliv vzdálenými zvuky. Rozhlédl se a ke svému překvapení spatřil ne- daleko od cesty osvětlený dům, z jehož otevřených oken se linula hudba a ozýval se rozjásaný hovor a smích. Jak to, že jsem si domu nevšiml již dříve, již v okamžiku, kdy jsem zde unaven usedl, blesko poutníkoví hlavou. Asi jeho obyvatelé teprve přicházející nocí procitli k životu a to dokonce k životu, zdá se, velice příjemnému a radostnému. Poutník vstal, dal si tlumok na záda a opatrně a pomalu kráčel tmou k domu. Došel k masivním, železem pobitým dveřím a zabušil na ně těžkým kovovým klepadlem, které bylo ke dveřím připoutáno

tenkým řetězem. Za okamžik se ozval zvuk kroků a dveře se překvapivě nehlučně otevřely. Poutník stál tváří v tvář muži mohutného zvrůstu, jehož tvář zdobil elegantně zastřižený vous. Pojďte prosím dovnitř, již jste očekáván, řekl překvapenému poutníkovi a úslužně mu pomohl sundat tlumok ze zad. Dveře se stejně tiše zavřely a temný svět, jenž mu byl doposud domovem, přestal pro poutníka více existovat.....

/Úryvek z připravované
větší prózy "Kešot"/

Martin Palouš

Moravská lidová;

**Až slunceí zapadne zář,
skončím, ach, jako proačkáš.**

**Slunce až přestane zářit,
všichni se půjdeme pářit.**

Anebo na severní Moravě:

**Slunce až přestane zářit,
všichni se půjdeme ožrat.**

**Několik sračišek
z micicích tlapišek
z Patyho soukromé sbírky
" V Ý K A L Y "**

Redakční rada: Sněhurka

KC - KAPUSTA - CLUB

Členský průkaz č. 4

Jméno: ..... *Kesot* .....
 Příjmení: .....
 Datum narození: .....
 Délka přirození: .....

Členem KC se může stát každá dospělá osoba, která splňuje následující předpoklady:

1/

Perfektní znalost klubové hymny, kterou je člen povinen zazpívat v kterékoli roční i denní době.

2/

Vroucí a opravdové pohrdání každým, kdo se jen zdaleka podobá abstinentu.

3/

Hluboké přesvědčení, že pohlavní zdržen-

livost je nebezpečnou sociální chorobou.

KAPUSTA č. 1

.....

president

KAPUSTA č. 2

.....

I. vicepresident

/oddělení pro míro-
vou a pornografic-
kou činnost/

KAPUSTA č. 3

.....

II. vicepresident

/oddělení kontra-
rozvědky a sexua-
lity/

Na zvláštním zasedání Řídícího výbo-
ru Kapusta-clubu, které se konalo dne
30. září v Praze, byl Kešot přijat za
čestného člena Kapusta-clubu č. 4 z těch-
to důvodů:

Míra jeho sexuální potměšilosti
dosáhla takového stupně, že nebylo možno
ho nezařadit do naší elitní organizace.

H Y M N A

Ej zabili zabili
 dvoch chlapcov bez viny
 jeden bol Kapusta
 a druhý Ursíny
 HEJ a druhý Ursíny

Ej Kapusta, Kapusta
 čože si pokradol
 že ťa poviazali
 do hrubých povrazov
 HEJ do hrubých povrazov

Ej nič som nepokradol
 iba jeden kotár
 už ma idú vošať
 za bystrický chotár
 HEJ za bystrický chotár

Ej Kapusta, Ursíny
 boli chlapei silný
 HEJ našli sa silnejší
 čo jich zahubili
 H E J čo jich zahubili

Milý příteli,

abych vůbec nějak začal - v jednom dni na konci letošního srpna jsem ráno jel načerno tramvají a ne poprvé jsem si všiml, že je na Vltavě přemnoženě labutí: možná někoho brzy napadne, že je nejvyšší čas povolit jejich odstřel. Ne ovšem nějakým usmoleným lidovým myslivcům na vyopání, nej-líp by bylo dát vědět Villiersovým škrtičům labutí, ti by si rádi přišli na své i za valuty ...

Nejdřív jsem se lekl; dva stojící muži mávali sedící dámě před nosem nějakými plackami, měl jsem za to, že to jsou revizoři a že jim neuniknu, nebyly to ale revizorské odznaky, co měli v rukou, ale průkazy invalidů, jež by tedy ona rozvalená a zdravě vypadající dáma měla zákonitě na j e j i c h místa pustit. Ale Viridianini ochráněnci se v dámě zmýlili dost krutě: černé brýle neměla jenom pro parádu - třebaže jinak byla hezky opálená a nadra pokročilého středního věku se jí dmula jako pěna na právě přelité kávě, byla slepá nebo téměř slepá, což se její

průvodkyně marně snažila oběma ponorné slasti dosednutí chtivým starcům vysvětlit - dámě nezbylo nic jiného, než se chvíli hrabat v kabelce a PRŮKAZEM se prokázat, že patří do téže občanské kategorie jako oni. Až potom uznali svoji porážku a sohlíple stáli až na Malostranské náměstí.

Napadlo mne napsat do novin, že "u občanů tělesně postižených by se v souvislosti s upřednostněným právem sedět na vyhrazených sedadlech mělo diferencovat"; vždyť takovým slepcům, až na to, že nevidí, opravdu nic neschází, přednostní právo sedět i m í s t o n i c h by měli mít občané postižení jinak - ve sportovních případech by mohla vše řešit známá hra PAPIR-NŮŽKY-KÁMEN. Jenomže od té doby, co mi v novinách neodpověděli na dotaz, jak může být Sulejman Muchamadov z Alma-Aty mistrem Evropy v zápase, už nikam raději nepíšu. Možná mi namítneš, že nechut psát do novin není ještě dostatečný důvod k psaní tobě a o tobě, ale snad ti následující řádky přiblíží, proč ti

píšu, třebaže tě neznám osobně, ale jenom od vidění. A od vidění tě znám právě od toho dne, co mi bylo explicitě líto labuť a implicitě smutno z invalidů ...

x x x

Graham Greene říká, že nadané dívky postačí do hospody jenom nahlédnout a dokáže v ní vidět víc než nějaký spisovatel s tenkým a řídkým talentem, který tam vyseidává celé roky, ale já ani v jednom z předešlých životů nadanou dívkou nikdy nebyl, alespoň to nemám nikde zaznamenáno. Na druhé straně mne ale povzbudil Chesterton, který Tomáše Akvinského neznal ani od vidění, nic od něho nečetl a dokázal o něm napsat celou knihu, o níž E. Gilson, který na rozdíl od Chestertona přečetl od Tomáše úplně všechno a o něm i posudky, jaké s ním šly na školu, říká, že by to tak hezky a pravdivě napsat nedokázal, i kdyby si líznul LSD. Stává se tedy, že informovanost a kompetence jsou si někdy nepřímo úměrné, ale spíš vzácnou výjimkou než pravidlem jsou situace, kdy kvalita

nově vzniklé informace - v dobrém smyslu - je nepřímo úměrná bázi. A naopak, podle báze by člověk kolikrát usuzoval kdoví na co a nakonec hora porodí myš nebo havěť ještě horší. Nejsem sice ani Chesterton, ale nepíšu o tobě celou knihu, jenom několik stránek do sborníku. Mne totiž vůbec na prvním místě zaujala nikoli myšlenka uspořádat pro tebe sborník - na tom by nebylo při současné už téměř inflaci sborníků nic mimořádného, zaujalo mne v první řadě zdůvodnění celé AKCE /a jde opravdu spíš o akci, happening, který na sebe bere podobu sborníku /:uspořádat ti sborník na u příležitosti kulatého jubilea/ až je jednou budeš mít, budeš se po sborníku jako po něčem při té příležitosti samozřejmě ohlížet a ani tě nepřekvapí/, ne proto žeš byl nebo záhy budeš jmenován akademikem, ale proto, abys právě překvapen byl nebo měl p r o s t ě radost, což nijak nevyklučuje jemně ironizující přístup k formě - ten se přece tebe nijak netýká, jenom zavedených zvyklostí.

Přiznám se, že by se mi psalo mnohem hůř, kdybych tě vůbec ani neviděl, nedo-

vedu si syntetickou prózu a priori proza-
tím představit, ale i tak: jestliže jsem
se měl držet jen toho, co jsem viděl, třebaže
vidění bylo toho večera pokud jde o
mne nepřímo úměrné vnímání a chtěl-li
jsem vše spatřené dokonce umělecky ODRA-
ZIT, pak bylo na místě také zvážit, která
metoda by byla k takovému odrazení, při
němž by se ani to základní pramálo neztra-
tilo, nejpříhodnější použitelná. Za normál-
ních okolností by to musela být metoda
reálného realismu, ale výjimečnost situa-
ce si nakonec vynutila něco jiného: v
době, kdy poezii dělají již téměř všich-
ní, je jedinou možnou ta metoda, již se
ne moc šťastně říká "automatické psaní",
protože ten, kdo "automaticky píše", je
u věci jinak než jako reportér o hříci-
ho stohu. Že jsem si metodu nakonec vy-
půjčil od našeho času surrealistického
V. Nezvala není tak zcela nahodilé, tro-
chu to i souvisí s obecnějším nostalgic-
kým vrácením se do třicátých let. Lze
jen doufat, že ta nostalgie se omezí jen

na fenomény kulturní a umělecké, že nakonec nepopadne i někoho, kdo by třeba chtěl vyniknout v některém jiném oboru lidské činnosti ...

V Praze 13. října 1983

Tvůj JeFIM

1 příloha: básně

./.

SETKÁNÍ S KEŠOTEM

Chtěl jsem volat Vladimírovi
ale telefon den předtím
zmokl a nešel
ale i tak jsme se sešli u piva
a to šlo s námi do schodů
i z kopce
nevzpomínám si co se dalo potom
a co se mi jen zdálo jako film
třebaže mi něco říká žeš původně přijel
na promítacím přístroji
ráže 16 mm
tvůj tovaryš s ryšavým pohledem i vousy
se marně snažil přimět školní plátno
aby stálo rovně u zdi
až mu došlo že postačí sama zeď
v grotesce kterou jste ve školé promítali
snědl nejprve A. Rodin gramofonovou desku
s vlastním hlasem
a hned na to se objevil procházející Charlie
na něhož se v běhu obořoval manžel
jenž šárlil
a ten vypadal jako by z oka tobě vypadl
Promiň

nakonec po něm jen rezignovaně mrštil
 nyní již historickým typem psacího stroje
 se značkou fy Smith

Ještě že přítomen byl

podivuhodný kouzelník v.v.V.N.

v.r. v jedné ze svých venerických knih
 a proměnil psací stroj na pohřební vůz
 dobře věda že tvůj melancholický pohled
 tě předurčuje

sedět na něm jako vozka

nelekej se že na voze ohybí rakev

vždyť jsi jen zahradník který veze na trh
 SMUTEČNÍ POTŘEBY

z chvojí vosku a stuh

JeFIM

jídelní lístek

SKUPINA DNE

U KOTVY
NÁPOJE:

III.

22.+23.10.

1 ... RUM /0,5 l/

55,- Kčs

Předkrmy :

100	Gothajský salám, ocet, cibule	4,40
50	Gothajský salám + 10g másla	2,70
125	Sardinky s maslem a cibulí	14,10
70	Sýr eidam, máslo	3,70
70	Sýr niva, máslo	3,50
70	Krémovaný sýr, máslo, cibule, hořčice	3,90

Peláčky :

Hovězí vývar, maso, nudle	2,50
Gulášová přezledková	2,90

Salátová a Závěrečná :

100	Pražská klobása, guláš, houskový knedlík	14,70

Hotová jídla :

100	Hovězí zadní vařené, brambor a.m., červená řepa	12,90
100	Hovězí zadní vařené, houskový knedlík, koprová omáčka	12,50
100	Orientálské hovězí pečené, rýže	13,60
100	Havorská roštěná, rýže	14,70
100	Rýnská roštěná, houskový knedlík	14,30
100	Vepřová kýta po selsku, zelí, houskový knedlík	14,90
50	Hovězí zadní vařené, brambor a.m., hrášek	9,20

Bezmasý pokrm :

Knedlíky s vejci, okurka	6,20

Jídla na objednávku :

150	Srbské vepřové žebírko, brambor	13,70
150	Přírodní vepřové žebírko, brambor, tatarská omáčka	15,20
100	Přírodní vepřový řízek, brambor, hráškový kompot	16,40
100	Smažený vepřový řízek, brambor, a.m., hráškový kompot	17,50

Přílohy :

Vařený brambor	1,30	Hořčice 20g	0,20
Vařený brambor a.m.	1,70	Cibule 25g	0,30
Houskový knedlík	1,30	Máslo 20g	1,40
Zelí	1,30	Okurka 50g	1,30
Rýže	1,60	Tatarská omáčka	1,70
Červená řepa	1,60	Obloha salát	1,70
Zelený hrášek	2,70		

JÍDLA PŘIPRAVIL S.

S KOLEKTIVEM

CENY KONTROLOVAL VEDOUČÍ :

MUDr. Skála

MIR 5

Váňa Jiří

Olivová Zlata

Že ani po tom, co sis

se mnou užil,

mne nenazýváš

Kokotem,

za to vem můj vřelý dík,

Kešote.

Viktor Parkán

WHO IS KEŠOT ?

~~~~~

Vypadá to je dnoduše - Karel Švorčík, nar. 26.4.1950, Býk, bytem nevíme a vůbec už dál jaksi nevíme. Jistě, lze uvést spoustu víceméně pravdivých charakteristik. Taky je uvedeme. Ale je to všechno? Každý ví, že Kešot rád vaří, servíruje, souvisí s rumem, nosí červenou čepičku, miluje Uherku /dříve Angeliku, ohlípníki/, venčí Goldu, topí. Ne každý už ví, že velice rád čte, a že toho už stihl přečíst možná víc, než kdokoli z nás /Kdy?/, ale to je pořád málo. Jaksi mi připadá, že by bylo na místě nepídit se po nepoznatelném, tedy po neprodejném a každému strávníku nedostupném "tajemství šéfkuchaře", které je zavedeným zvykem každé dobré kuchyně. Ponechat tedy šéfkuchaři jeho tajemství. A dál se nepídit. Ne! Říkám: pídit!!! Já to zkusím od té doby, kdy mi všechna měřítka na lidi, se kterými se poznávám, selhala. Začalo to asi před třemi lety, kdy jsem se rozhodla vymalovat

šest let nemalovaný byt. Na pomoc mi přišel jedině Kešot, kterého jsem ani moc neznala. Ve své mladistvé naivitě /bylo to před šesti lety/ jsem navařila pro adepty malířství hrnec bramborového /!/ guláše v domnění, že se zavděčím věčně hladovým krkům, a zakoupila kromě jiného půl litru rumu. /Doufám, že až mi jednou Kešot udělá sborník^{x/}, neobviní mě v něm z někdejšího krkounství, ale z blbosti - pevně věřím, že z někdejší - což je přece jen přesnější! / Abych to zkrátila - každé malování obrátí byt vzhůru nohama. Tohle obrátilo v š e c h n o vzhůru nohama. Nějakou dobu jsme měla vztek na Olinku, která mi poradila, že si mám taky pozvat Kešota. Pak jsem pochopila, že chyba je na mé straně: jsem zapěklá, neumím uvařit guláš, kupuji málo barvy, do všeho blbě kecám a rum si představuju v balení odpovídajícím množství rumové tresti v pralinkách. Podotýkám, že nic z toho mi neřekl ani nenaznačil Kešot, to by nikdy n i k d y NIKDY N I K D Y neudělal, ale mně to jaksi napadlo. A kromě vymalování v tom vidím hlavní přínos tehdejší Kešotovy přítomnosti v

x/ není podmínkou

mém bytě. Méně podstatný, zato příjemnější přínos spočíval v tom, že mě během toho pracovního víkendu, kdy se ještě se zalíbením probíral mou knihovnou, dokázal při tom všem naučit dvě sloky své prvotiny /"Kašlu, chrchlám, to je koncert ranní..."/ - hymny proti tabakismu. Za ostudné /pro sebe/ považuji, že jsem nakonec běhala do sousední hospody s malým džbáněčkem pro rum. Ostudné je na tom hlavně to, že jsem si při každém výletě myslela, že ten třídeckový džbáněček bude stačit, a nejen to, že mi na něj musel dávat Kešot sám, protože já už jaksi neměla. Nakonec bylo nejen vymalováno, ale v sousední hospodě mě začali uctivě zdravít. Snad jsem svou reputaci zachránila aspoň tím, že když došlo na malování ve sprše, rozzářil se Kešot jako sluníčko, neboť tam objevil dávno zapomenutou láhev hořčáku. Tvářil se velice vděčně /!/ a já asi půl hodiny nemusela pro rum.

Tak, teď jsem se projevila jako nevděčnice. Za to vymalování ho tu ještě pomlouvám, že chlastá, nejenom chrchlá a kašle... Ale já tím chtěla jen říct, že tahle první, veskrze překvapivá zkušenost ve

mně vyvolala touhu. Touhu dopídit se, co to je vlastně zač. Tohleto - Kešot. Ono to - Kešot - jaksi nezapadalo do mých představ, které jsem o tom měla. A tak se pídím. Jenže ono to i nadále odmítá zapadnout. Neustále mě to překvapuje a někdy až zaráží. Například když uvidím v Kešotových očích slzy lítosti, protože Olga chce, aby tu polívku vařil /považte!/
v p a p e ň á k u !!! Na druhou stranu se v něm tají kus samuraje, který by neváhal ohladnokregně použít smrtícího sekáčku proti vetřelcům do cizího bytu. Jak to jde dohromady?

Je to prostě nevypočitatelná bytost. Když jsem nad ním naposledy kroutila hlavou a opět přemýšlela, co se to v něm skrývá, najednou mně napadlo velmi prosté řešení: pouhou přemyslkou, anagramem, vznikne ze jména Kešot najednou š o t e k. Že mě to netrklo dřív! Ale je to o tolik jasnější? Podle Příručního slovníku jazyka českého je tu také několik možností;
domnělý bážek slovanský /k tomu upozornění, že "ukrývali své pohanské dědky a šotky před domovními přehlídkami" John./, či

zlomyslný nebo čtveračivý duch lidových
pověř a tradic, který člověku pomáhá, ne-
bo ho škádlí, hospodářček, plivník, skří-
tek! /"I škádlivý šotek, drobounký bůžek
 s pazourky na ruku i nohou, přinášel
 štěstí domu." /Jir.//. No, pazourky ...
 to snad ne. Ale jinak se mu to trochu po-
 dobá, ne? /Toho plivníka mi ty pohanský
 dědku odpusť, já si ho nevymyslela! / Ale
 hlavně - přinášel štěstí domu! Tiskařské-
 ho šotka vynechávám - Kešot přece není
 chyba! I poslední, civilní vysvětlení -
čtveračivá bytost - celkém odpovídá.

Ale spíše se mi chce setrvat u těch
 necivilních vysvětlení. Stále více nabý-
 vám dojmu, že Kešot je pohádková bytost,
 nadaná nadpřirozenými schopnostmi. Ať už
 je to jak chce, málokoho si lze tak dobře
 představit v jakékoli pohádce, pověsti, či
 prostě podivuhodném příběhu. I bez láhve
 je v něm něco z dobrého džinna, stejně ja-
 ko z Kuchtika, který okusil zakázané krmě
 a porozuměl řeči zvířat, chová v sobě ně-
 co čarodějného Gandalfího umu, stejně jako
 jisté čertí vlastnosti. Karkulce se podobá
 nejen svou červenou čepičkou, ale především
 košíkem, ze kterého vždy kouká nejméně jed-

no hrdlo láhve. O neohroženém Mikešovi už byla řeč, a tak nepřekvapí, že by jistě i draka dvanáctistupňového přemohl, o podobnosti s Bivojem nemluvě. A zkuste se ho na ockoli zeptat, ani mu nemusíte trhat vlasy /to už raději ne/, tenhle děd Vševěd vám na všechno poskytne odpověď. A svou zlatovlasou Uherku by poznal mezi dvanácti podobnými, ani by kolem ní nemusela lítat zlatá muška. A taky se moc podobá moudrým, rozvážným a osamělým Entům pana Tolkienu, kteří se jako on živili výhradně tekutinou, až na to, že to v jejich případě byla voda. U Kešota je to "živá voda" poněkud tmavšího zbarvení a jsem přesvědčena, že je to skutečně jeho jediná potrava. Říká se o něm, že jí tajně, v noci, nikým neviděn. Já si myslím, že tím jídlem, které v noci mizí, krmit celou armádu svých služebných skřítek-pořádníků, kteří mu pomáhají zastat všechno to nakupování, vaření a malování pro domácnosti jeho přátel. Sám touhou stravu určitě nepožívá. Poslední zkušenost jsem v tom učinila nedávno, kdy za mnou přišel s lahví rumu /asi si taky pamatuje ten maličký džbánček/.

Nevím proč, nabyla jsem přesvědčení, že Kešot potřebuje vitamíny a jala se mu vnu-
covat nádherné, sladoučké maliny, které
právě dorazily z lesa. Tvrdošíjně odmítal
tak dlouho, až jsem mu je naházela do rumu.
Počkal až se téměř rozpustily, pak je vy-
sunkl a dokonce udělal mňam. Ale nepojedl.
Popil. Tak si myslím, že v dostatku tekut-
tin se tají jeho čarodějná moc. Když jich ne-
má dost /každý z nás už ho tak zažil/, je
nervózní jako čaroděj, kterému ustříhli
vousy nebo ukradli prsten, ve kterém všech-
na jeho moc spočívala. Taky jsme už ~~vtáh~~
všichni viděli s jakou chutí doplňuje Ke-
šot rezervoáry svých tajemných schopností,
když se mu tekutiny zase dostane, on ji
polkne a s kouzelným úsměvem udělá nedo-
latelné áááááááááá. Krásné na tom je, že to
nedělá pro sebe, ale pro nás - aby mohl
zase plný síly a opět nadán čarodějnou mo-
cí, dirigovat armádu skřítků, kteří naku-
pují, vaří atd. atd.

Jeho kouzelná moc však zdaleka nekon-
čí u těchto služebných úkonů. Kdysi mi da-
roval /jenom proto, že se mi to zalíbilo/
něco jako talisman. Je to malinká, ze dře-

va vyřezaná hlavička na šnůrku kolem krku, a skutečně vypadá jako něco mezi pohanským bůžkem a skřítkem. A dokonce se to autorovi - Kešotovi - trochu podobá. Ručky ani nožky to nemá, takže nemohu potvrdit pazourky. Zato to má velice otevřenou pusu. Myslela jsem si, že to třeba žízní, ale pak jsem objevila, že to volá. Kešota na pomoc. Když je mi třeba ouzko, nějak si na tenhle "talisman" vzpěmemu, dám si ho kolem krku a nájemnou se všechno v dobré obrátí a skoro vždycky nádavkem potkám Kešota, který se tváří potěšeně, že na tenhle jeho dáreček nezapomínám a nosím ho na krku. A oba hrajeme dál tu hru, že nevíme, jaké kouzlo se v tomhle "pohanském dědkovi" tají.

Jarmila Bělíková

1MH 83

"Vidíš, i ono má hlad," řekla žena a vzala dítě do náruží. Druhé se okamžitě také dožadovalo pozornosti. "Ach děti, děti, moc se netlačte, zas budete mít modřiny od toho jak budete otláčené," volala na ně. A věru již jedno z dětí bolestně vykřiklo, neboť se píchlo o její špičaté koleno. Konečně se jim povedlo po kratším zápase obě zesláblé děti utiшит.

"Je to nezodpovědný opilec," ozvala se znovu udýchaně a její řeč znovu přerušil suchý kašel. Ve skulinách nedoléhajících polovyvrácených oken sténala meluzína vrhající v tváře přítomných sněhové vločky.

"Máš ty vůbec nějaké lepší kamarády? Všichni jsou náměsíčníci. Z nikoho nic nekápne. Nevím proč jsem si tě vůbec vzala." Po delší pauze znovu: "Mrcha oslopaná!"

Muž se zamračil: "Neurážej ho! Asi zrovna správně nepije, néjde mu to dodržet ty pravý poměry. Buď na nás nepamatuje proto, že pije málo, nebo proto, že zas pije moc..." "Anebo proto, že tě za nic nemá. Abys věděl, nikdo tě tu za nic nemá ..." pravila pohrdlivě.

Muž na ni pohlédne se soucitem: "A za co by mě tu měli vlastně mít?" Usměje se na ni a položí jí ruku na rameno. Zvedne se

oblak prachu. "Jsem takový jaký jsem a cítím při tom štěstí celého světa, aniž něco konám a někam jdu."

Žena se otřese a ruku mu sundá. "Právě proto. Vůbec nejsi osobnost. Každého si pouštíš k tělu, s každým jsi důvěrný, jsi otevřený a potom tě nikdo za nic nemá."

"Nemyslím, že proto nepřišel."

"Chodí jenom k těm, co něco znamenají, aby se mohl blejsknout. Copak to nechápeš, že to dělá proto, aby byl zajímavý."

"Jsi zase jako vergl!" řekl podrážděně muž.

"Ty jsi jako vergl!" odsekla žena.

"Kdy tady bude už jednou klid," ozval se protahující se výrostek.

"Ty se do toho nepleť!" okřikl ho muž.

"Co by se do toho neplét, má už víc rozumu než ty!"

Muž zvedl hlavu k nebesům a pateticky zvolal: "Bože vytrhni mne ze sítí těch pavouků, u'klepet kuřlanky nábožné..."

"To by se ti tak hodilo. Není co jíst. Měl bys zas jít s oikány zametat ulice," křikla mu do ucha sadisticky se tvářící žena. A syn otočený obličejem k mrazivým kamnům k tomu dodal: "Takovej blb, zas by jim jen košťata polámal."

Nastala delší pauza, kdy sbírali další síly, jen děti na podlaze vyražely nesrozumitelné skřeky, dokreslující tak kouzlo rodinné pohody.

"Je to mrcha ten Kešot," rezignovaně proněsl muž, aby konečně prolomil tíživou atmosféru a změnil tak kanibalistivkou situaci, kde byl tím misionářem sedícím v koci.

"A když ti to řeknu já, tak mi nevěříš," řekla na to vítězně žena a hned si pospíšila s polínkem: "To proto, že kamarádi jsou ti vším a rodina ničím. Co já měla příležitosti..." / a myslela tím posledního milence, profesora umění a nositele spousty vyznamenání, předposledního milence řízla a předpopředposledního milence autora živých slov a předpopředpopředposledního milence redaktora RP a... / "...jen když ch přijala ruku. Ti by mysleli na rodinu."

"Ale všichni nejsou nespolehliví jako on. Je mezi nimi spousta solidních. Bž co řím, většina je solidních. Taková vzácní lidé," vřchopil se muž k obraně.

"Hochštapleři jsou to. Většina z nich patří do blázince!"

"To už mi někde říkali. To jsem to dopra-
coval - mít doma Barták," sklesl nazpět muž.
"Elektriku na osvětlení tvé tváře nám usk-
řípli minulý týden," zahlásil cynicky vý-
rostek.

"Dobrá, máte pravdu," řekl potichu hlava
rodiny a myslel^{si} při tom, že je to vlastně
jedno a že pravda zůstává pravdou a nikdo
jí stejně nemůže ublížit. A protože tolik
toužil po pohodě a vyplavat z bahna těch
příšer, které dovedla tak mistrně imagino-
vat jeho žena, řekl si, že dá něco na při-
lepšenou, jakousi oběť, ze které se ti dé-
moni v ní nasytí a on bude mít od nich zas
na čas pokoj.

"To víte jak Kešet vyhodil holuby na dlaž-
bu?" Otázka byla zbytečná, protože ho ne-
sledovaly žádné pozorné posluchačské tváře.
Syn plival do polevytaženého popelníku a
žena okřikovala děti na podlaze, které se
v neustálé činnosti rozlézaly sem a tam ja-
ko brouci. Byl neviditelný, jak se mu to
často stávalo, oddělen od nich silnou vrst-
vou skla a oni všichni, celá rodina, byli
loutky, v nichž jen prázdnota měla jakýsi
tajemný smysl, který však odmítali pocho-
pit. Zesílil hlas a jakoby v rozhlasovém

studiu pokračoval: "Kešot jednou přijel domů, vyhodil holuby na dlažbu a zavřel jim holubník, aby nemohli nazpět. Holubi určitý čas smutně vysedávali po okolních střechách jako ztělesněná výčitka, pak to však nevydrželi a zdivočeli. Za krátký čas se Kešot jakýmsi způsobem domohl k papouškovi. Neustále se o něho staral a pečoval. Až jednou, když mu venku čistil klec..."

"Nech si ty dristy, kdo to má poslouchat," okřikla ho žena. Jedno z lezoucích dětí ho kouslo do bosé nohy. "Chudáci jakej maj hlad," ozval se opět její hlas soucitně a vzápětí přešel do sípavého kašlání. Toho muž využil, aby pokračoval: "...papoušek vylétl a usedl na větev stromu..."

"To je pěkně blbý," zíval výrostek, kterého už plivání přestalo bavit a zrovna se zaměstnával okuseváním nehtů na levé ruce. K tomu všemu jim pěkně vyhrávala kapela kručících žaludků.

"Až když mu jednou čistil klec a papoušek vylétl na strom," opakoval stoicky muž, "tu s hrůzou zpozoroval, že ve výšce krouží káně. Kešot tedy horlivě na papouška volal, papoušek zprvu dělal jako by nic, ale při

tom přeci jen po očku koukal na kroužícího zabijáka. Nakonec to vypadalo, že se dá přeci jen přemluvit, ale vtom si náš volající převrhl loktem láhev rumu na králíkárně a jak učinil prudký pohyb aby obsah zachránil, papouška to poplašilo tak, že zmateně zamířil prudce k obloze do pařátů káněte." "Alespoň mělo jednou něco tuzexového bez bônů," úchechtl se klacek.

"Říká se, že od té doby nemá rád holuby," řekl muž.

"A vietnamce," doplnil výrostek.

"To je hrozný vás oba poslouchat. Kolikrát jsem si říkala kam na to chodějí autoři absurdních her, ale dnes jsem si jista, že si pro ty nesmysly dojdou vždycky za vámi," vzdychla žena.

"Ticho, někdo zvoní!"

Všichni tři běží ke dveřím klopýtajíce o batolata a křičí jeden přes druhého: "Přišel! To je on!"

Otevřou dveře, za nimi stojí neznámý muž a rodina proto přejde okamžitě do palebného postavení. Všichni jako ošňani s rudými knížkami křičí: "Co tady chcete?! My platíme daně! Jestli zas brigádu, tak tady máte kopanec do zadku! Nejsme pojištěni! Ne-

máme televizi! Nemáme auto ani chatu! Nechte nás žít!"

Muž utíká a při tom se koulí v panice se schodů. Je to dům bláznů, myslí si. Sem už mne podruhé stranická buňka nedostane. "To jsme mu to nandali," volají všichni tři a objímají se. V pozadí jako slavnostní sirény k tomu ješí obě batolata.

Ale nezapomeňme, je to chudá pražská rodina na konci dvacátého století a ta rodina má hlad. Brzy se unaví veselím a pak se sesednou jako při spiritistické seanci a hledí na skývu plesnivého chleba na stole. Kdo má na ni vlastně nárok? Výrostek? Potřebuje přece růst? Ale beztak je od pasu už u samého stropu, takže jeho dlouhé tělo připomíná pravý trojúhelník. Muž? Potřebuje přece pracovat, aby jednou denně přinesl domů padesátku? Ale beztak mu ji nikdy nedají, protože cikáni se kterými zametá ulice, ho pékaždé zmlátí do krvava za to, že jim z pracovní horlivosti uláme všechny košťaty. Žena? Potřebuje přeci vést domácnost? Ale beztak tu žádná domácnost není a ona si ji neumí ani představit, neboť nikdy nic takového neviděla, protože přes její skleněné oči se toho

mnoho vidět nedá. Dvě lezoucí děti? Potřebují přece....

Nové zvonění, dveře se samy od sebe otevírají, šlehnuté snad čarovným proutkem. Tentokrát je to On, nelze se mýlit. Muž z Kobalových úd. Věčný světec a ochránce chudých, sledován andělem Jarmilkou a za nimi čert s harmonikou. A naše chudá pražská rodina z konce dvacátého století se objímá z radosti nad tím, že se oné kýžené chvíle dožila. Zářící úsměv na pevné špeditérské šíji jim jde vstříc. Kešotova postava drží v jedné ruce síťovku se spoustami prášků a druhá ruka otevírá sako v jehož kapsičce září půllitrovka rumu jako veliké vyznamenání. Jarmilka se sklání ke klečící rodině a obdarovává ji všemožnými jídly, pahlisky a dobrotami. Obdarovaní jí za to s vřelými díky líbají štědré ruce. A čert poulí očima a křiví huňu, hraje a zpívá k tomu Karneval mrtvol.

Místnost je rázem plná tepla, třebaže jdou všichni ode dveří v závějích sněhu a předklonění, aby odolali síle právanu. Zimomřivé slunce spadlo do lásky a teď je v ní teploučko. Kešot to ví a jeho tvář

září jako policejní maják, metajíc kolem sebe šťastné úsměvy. Ale ten rum, má děťátka, je jen pro něho, ne abyste mu z něho moc upili. Když, tak jen slzu a to hodně malinkou, tak je to vzácné.

Luboš Vydra

PŘÍPITEK PRO KEŠOTA

††††††††††††††††††††

Když ho potkám, nikdy se nezapomenu zeptat, kam chodí na pivo. Vždy odpoví stejně: mluví o jedné hospodě u velkého náměstí. Občas, když tou ulicí procházím, tak se tam zastavím, dám si pivo, ale ještě nikdy jsem ho tam neviděl. Možná do toho hostince vůbec nechodí. Nevím. Nejpravděpodobnější asi bude, že se s ním setkám úplně někde jinde. A kdybych se s ním už nikdy nesešel, tak mu připíjím na následující stránce!

Vladimír Bouček

VARIACE NA LIDOVÉ PÍSNĚ

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Jak známo, Kešot rád vaří hospodská jídla. Vaří je pořád a všude. Rád je taky servíruje. Když jsou pojídána, stojí rád napřímen opodál, pozoruje jejich účinek, čeká na eventuální přání jedlíků a největší radost má, když všichni chtějí přidat.

Teče voda teče

Kešot cosi peče

Teče voda čistá

Kešot cosi ohystá

Teče voda z Metuje

Kešot servíruje

Jak známo, Kešot se stolovníky nikdy nejí, ani svá jídla, natož cizí. Zdá se, že Kešot vůbec nejí, nikdo ho aspoň jíst neviděl. Pokud jí - a někteří tvrdí, že také jí - jí tajně. /Kdosi mi říkal, že mu kdosi říkal, že mu kdosi říkal, že jednou v noci přistihl Kešota a ledničky./ Jí-li tedy přece, pak má ovšem k jídlu takový vztah, jako my ostatní k vyměšování: považuje to za veskrze privátní a intimní věc, do které nikomu nic není.

Ach synku synku
papal-li jsi
Ach synku synku
papal-li jsi

Papal jsem papal
ale tajně
Papal jsem papal
ale tajně

Napapal jsem se
ve koupelně

Jak známo, Kešot nepřetržitě shání
Uherku a nepřetržitě ji také pije.
Čím jí má v sobě víc, tím stojí na-
přímeněji. Když je nejnapřímenější,
padá přímo na zem.

Uherští galáni
Uherky balijó
a já si Uherku
tajně nalijó

Tajně nalijó
veřejně vypijó

Ach jó -

Václav Havel

K E Š O T

že nejlí ?

U nás jíl kaŹdej !

Kešote, zvu Tě na večeři

a čekáme Tě kteréŹoli úterý.

Petruška Šustrová

TEMPUS BIBULORIS

... bibunt ista, bibunt ille
bibunt centum, bibunt mille ...

/Carmina burana Nr. 196/

Problému pijákova času nebyla věnována v odborné literatuře – podle našeho názoru – dosud přiměřená pozornost. Následující zkoumání je skromným pokusem tuto mezeru vyplnit – do jaké míry zdaříle, nechť posoudí střízlivý laskavý čtenář.

K našemu výchozímu tvrzení budiž uvedeno několik důkazů z pera nejpovolanějšího: doc.MUDr. Jaroslav Skála, který byl označen prof. Vondráčkem za prvního našeho alkoholologa /viz: Lékař vzpomíná, sv.II/ pojednává otázku pijákova času z několika aspektů. Ve své knížce "... až na dno!"^{1/} se nejprve dotýká temporality vstřebávání alkoholu "sliznicí žaludeční a střevní";

tempus tohoto vstřebávání je závislý na několika okolnostech, zda alkohol je vypit "nalačno", pak se vstřebává rychleji, v případě opačném pomaleji /vše záleží na "tukovém polštáři", který mají ženy větší - sf.p.18/, pak pojednává o zbavování těla alkoholu, což je proces kontrární, ale temporálně obdobný procesu předchozímu. K našemu tématu přibližuje se autor pomocí příkladu, který označuje "reakční dobou". "Reakční dobu" nelze chápat ve smyslu sociálně historickém, nýbrž jako "časové rozpětí mezi možností časového vjemu nějakého podnětu a uskutečnění přiměřeného rozhodnutí" /p.36/, to jest u řidiče motorového vozidla. "Reakční doba" opilého řidiče se prodlužuje, a z toho lze vyvodit, že tento řidič "má méně času", jak bychom museli doznat.

Třetí případ, kdy se objevuje téma času v alkohologickém pojednání je výklad "takzvaných okének" /p.43/: "takzvaná okénka, to znamená, že piják nemá vzpomínky na určité období proběhlé opilosti" /že jde o

temporální záležitost po výtce, je známo již z XI. knihy Konfesí sv. Augustina, kde se hovoří v souvislosti s písní, kterou zpíváme nebo zpívat slyšíme, o memoria prae-teritarum etc./. "Takzvaná okénka" se do-
stavují v jistém stadiu opilosti, "kdy v době samotného požívání alkoholických ná-
pojů piják dobře ví, co dělá... Druhý den se dostaví sice vystřízlivěná /sic!?, pozn. autora/, ale s ním také mezery v paměti o tom, co se událo minulý den v určitém čas-
ovém období až několika hodin" /p.57/. O dů-
sledcích takového defektu doc. Skála rov-
něž ví: "... alkoholik obchází své přátele a vyptává se, zda něco neprovedl, podniká za ztracenou věcí okružní cestu po všech hospodách, které má ve zvyku navštěvovati a je nyní schopen platit podruhé útratu třeba již včera řádně zapravenou".

Existenciální dimenze pijákovy se do-
týkají posléze dvě úvahy: v prvním případě nechává doc. Skála hovořit jistého umělce, jenž si "zpočátku" neuvědomoval, "co času mu"pohlť" "nešťastný návyk" /p.31/, když více pil než básnil či maloval, v druhém se ocitáme již na samém konci pijákovy existence - co se času týče: "pokud alko-

holik neskončí s pitím nadobro a včas, dožívá se průměrně jen 52 let, přičemž nejčastější příčinou jeho smrti je ..." /p.59/.

Nejblíže vlastnímu problému se zdá být doc. Skála ve svém díle "O alkoholismu"^{2/}, kde se uvádí rčení "jedná sklenička čas od času!", avšak člověk toto prohlašující si neuvědomuje, že - cituji: "čas mezi jednotlivými skleničkami se krátí!"

Zde jsme však již nablízku "věsi samé", dle výzvy filosofa narozeného ve městě proslulém svou režnou. Jaký je tedy čas pijákův? Před první skleničkou, po ní, mezi dvěma skleničkami atakdale, po ránu na druhý den a konec konců na jeho konci, odhadnutém průměrně padesátidvěma lety?

Disiecta membra leží arci před námi: z hlediska alkoholologa není "temporal experience"^{3/} alkoholika viděn jednotně a zřetelně. Od "temporality" zažívacích trakťů, přes časová "takzvaná okénka" v paměti až po vposled vyčíslené pijákové "bytí-k-smrti", když si stačí ještě povzdechnout, "co času" mu pití piva, vína, kořalky "pohltilo".

Quasi ontologickou hodnotu má snad pouze výrok, že čas mezi skleničkami "se krátí". V jakém však smyslu? Jaký čas? Jaký je vsutku čas pijákův?

K problému je třeba nejprve přistoupit se strany opačné, je třeba se ptáti, jaký je čas toho, který nepije? Ten se obvykle charakterisuje slovem "tempus fugit", jak čteme na starých hodinách o ubíhajícím čase, nebo jako u lorda Bacona z Verulam "Time is business". Podle tohoto nejvyššího kancléře Anglie, autora Magna Instaurationis imperii humani in naturam a Nového Organu do věd je "čas podoběn řece, věci duté a lehké k nám připlavil, pohřbiv těžké a hutné". Jestliže by tomu tak bylo, potom ovšem případ zmizelého minulého času v paměti pijáka, který druhý den "obchází své přátele a vyptává se, zda něco neprovedl, podniká za ztracenou věcí okružní cestu po všech hořepodáčích" a při tom naopak pro něho zůstává bytí, idea, duch, materia, absolutní duch nebo jiná metafyzická baze jeho existování, to co ho podstatně určuje, je frapantním dokladem, že ztráta nějaké pítomnosti v hospodě a vyptávání se po tom, co piják udělal znamená, že odplaveny nebyly věci "těžké a hutné", ale "lehké a duté", že čas, jehož "dcerou je pravda" /Bacon/ přetrval nápor ubíhajícího času, který v moci má malichernosti. Pokládá-li se "tak-

zvané okénku" za ztrátu "minulosti" v paměti, pak bezpochyby pojem času, z něhož je nazíráno, je časem běžícím, časem každodenního obstarávání a nouze. Jedině z tohoto pohledu se může mezi dvěma skleničkami čas "krátit", neboť eo ipso předpokládáme existenci času homogenního, rovnoměrně plynoucího, pojetí času dávno již překonaného na základě moderní fyziky, kdy s Lorentzovou transformací, vynutivší si princip relativity jsme vstoupili ze světa dynamiky newtonské do relativistické. Podobně postupovaly ostatní vědecké disciplíny /biologie, psychologie atd./, avšak tyto pokroky vědy zatím, jak se zdá, alkoholologie nevzala a nemusela brát na vědomí.

Váškeré úvahy o možných modifikacích časového prožitku vycházejí nutně z pojetí času jako proudu jednotlivých okamžiků, jednotlivých nyní, které přicházejí z budoucnosti, procházejí přítomným "nyní", aby se ztratily v minulosti. Tento "normální", přesněji řečeno obvyklý zážitek střídý času vychází z kongruence tzv. objektivního času, času "světa" a subjektivního, osobního času "Já". Ovšem čas osobního zážitku nemusí odpovídat času hodin

a času kalendářnímu. Čas v zážitku se proslužuje nebo zkracuje, zrychluje nebo zpomaluje, nebo zcela ztiší, jak každý ví. Už u Thomase De Quinceye /1791-1859/, tohoto z nejlepších anglických romantiků, jenž nehodlal "sestoupit k hrubým a smrtelným badostem alkoholu", neboť zkusil "božských rozkoší opia", nácházíme větu, že "požívač opia je příliš šťasten aby pozoroval, jak ubíhá čas"^{4/}. "Tisíce let jsem žil a byl jsem pohřben v kamenných rakvích, s mumiiemi a sfingami, v těsných komůrkách v nitru věčných pyramid", - zde De Quinceye potkával Isidu a Osirisa a další božské bytosti.^{5/}

K tomuto místu se mj. vztahuje meditace Ernsta Jüngera o prodlužování anebo zkracování času podle způsobu, zda se omamujeme, nebo stimulujeme. Jünger píše: "Srovnáme-li čas, jak se to odjakživa dělá, s proudem, tu se zdá stimulované esobě, že tento proud se zužuje, plyne rychleji, ve vírech a kaskádách a vrhá do údolí ... Pod vlivem narkotických prostředků se neproti tomu čas zpomaluje. Proud plyne klidněji: břehy ustupují. Čas ztrácí břehy; stává se mořem. Tak dochází k nekonečným opiovým snům, které popisuje De Quincey ..."^{6/}

Jünger vysloveně podotýká ve své úvaze: "srovnáme-li čas, jak se to odjakživa dělá, s proudem..." Piják ovšem nemusí počítat s proudem času: "Když se opiješ," vypráví K.Š., "může chvilka trvat i 4 hodiny". "Chvilka střizlivá se nerovná chvilce opilé." R.N. pokládá "okno" za časové, ale "vymyká se jakémukoli objektivnímu pozorování. Subjektivní pozorování je výkladem okna v časovém vnímání. V 'okně' chybí vnímání času, počátek a konec je neurčitý." "Okno je nezachytitelné"; "Chvilku vůbec a chvilku v opitosti nelze zachytit, chvilka nám uniká..." Podle Z.B. "Okno zkracuje čas". Na námitku J.R., že "v 'oknu' je čas vydělen", připouští Z.B., "pak čas neexistuje".

V této diskusi mezi pijáky piva a vína, rumu a fernetu, hořáku a Alpy a capuchína s "myslivcem" se nejen odhaluje nemožnost stanovit, zdá čas pijáka alkoholických nápojů se během rundy zkracuje nebo prodlužuje, ale současně se odkrývá dimenze prožitého nebo žitého času /le temps vecu, podle E. Minkowskiho/ a dimenze jeho vnímání, jeho reflexe. Prožitek času a jeho reflexe nejsou identické věci. V.E.von Gebattel^{7/}, který se této otázce věnoval, vychází z názoru

Pascalova, rozjímajícího o reflektovaném čase /"Bloudíme v dobách, které nejsou naše..." Nežijeme nikdy v přítomnosti./ a Schelérova, podle něhož je ústřední zážitek časovosti dán v možnosti člověka měnit své přítomné stavy a to spontánně, sebepreměňováním /čas člověka je tedy primoniálně žitý, nikoli dodatečně a k tomu i těžkomyslně uvažovaný/. Tak i výpovědi, které jsme slyšeli, se týkají obou stránek časové zkušenosti a současně vypovídají o hlubší přemýšlivosti, kterou postrádají alkoholická pojednání.

Než začne piják rumu /H.M./ pít, "nepocítuje čas", "žije úplně bez času", jeho "derealizace týkající se času" týká se "vyprázdněné přítomnosti", kterou vyplňuje zhuštěnými dávkami drinku. Zabrzděné životní dění se manifestuje v prázdnotě přítomnosti a potřebě vejít do času, který je trváním.

Čas v opojení je žit jinak. Výrok "Vzhůru do bezvědomí!", který je slyšet při připitcích, se netýká přímo času žitého, ale reflektovaného. Čas žitý během opojení poskytuje možnosti měnit přítomné stavy spontánně, sebepreměňováním, dodatečná reflexe

jim nic neubírá. Opojením"vstupuje posel
Dionýsův a otevírá brány k bláznivému svě-
tu" /E.Jünger/, světu za hradbami vyprázd-
něné přítomnosti.

Čas pijákův se nejen řítí během chvíle
opojení, ale i tichne a ustává, je dobou, v
níž se zabýváme něčím jiným, než je život a
smrt. Vycházíme z běžného času každodennos-
ti do bezčasí umělých rájů a pak - řečeno
s Baudelairem:

Me voilà libre et solitaire!
Je serai ce soir ivre mort;
Alors, sans peur et sans remord
J'me coucherai sur la terre,
Et je dormirai comme un chien!

Jsem znova volný, sám tím rázem!
Dnes budu podle chuti pít;
pak, bez výčitky, na mol zpít,
si pohodlně lehnu na zem
a budu jako fena spát.

Víno vrahovo /Květy zla, 210/
Přel. Sv. Kadlec

21.10.1983

Kešotovi srdečně

Ivan Dubský

O d k a z y :

- 1/ "... až na dno?". Fakta o alkoholu a pijáctví, Praha 1962
 - 2/ vyd. Ministerstvo národní obrany. Výzkumný ústav zářevotnické osvěty, Praha 1957, Na pomoc přednášejícím, sv. 70 /p-18/
 - 3/ of. Melvin Wallace & I. Rabin z Departmentu of Psychology Michigan State University: Temporal Experience, in: Psychological Bulletin Vol. 57, No. 3, May, 1960, pp. 213-236, kde je souhrn anglicky publikované literatury o moderní psychologii in experience of time nebo též "time sense", time perception, time estimation et.
 - 4/ Thomas De Quincey, Zpověď anglického pí-
živače opia, Praha 1926, p. 174. De Quincey líčí podrobně situaci své doby v druhé Předmluvě ke svému dílu /1821/:
- "... když jsem se, je tomu několik let, ubíral Manchestrem, bylo mi řečeno několika továrníky bavlnáři, že si jejich dělníci rychle navykají požívati opia, a to tak, že v sobotu odpoledne pulty drogistů jsou posypány pilulemi o jednom, dvou a třech gramech, které jsou připraveny pro známou večerní poptávku. Přímoú pohnutkou tohoto návyku byly nízké mzdy, které v těch dobách nedopouštěly, aby si popřáli piva nebo lihovin; a zvýší-li se mzdy, možno se domnívati, že tento návyk přestane; poněvadž však snadno neuvěřím, že někdo zkusiv božských rozpoší opia sestoupí později k hrubým a smrtelným radostem alkoholu, pokládám za jisté:

že jedí ti, kdo dříve nejídali;
kdo jedli vždy, tím více jíst se
jali..."

Předpověď De Quinceyho se neuskutečnila;
ale whisky a gin ovládly anglické pubs
a vytlačily opiové pilulky.

5/ ib., p.223

6/ E.Jünger, Annäherungen. Droge und Rausch,
Stuttgart, 1970, § 26.

7/ K tomu og.Victor Emil von Gebattel,
Poruchy životního dění a časového proží-
vání, in: Prolegomena einer medizinis-
chen Anthropologie, Berlin 1954, čes.in:
Bolest a naděje. Deset esejů o osobním
zrání, Praha 1971, str.65 a n. M.Foucault,
Psychologie a duševní nemoc, Praha 1971,
str. 50/51.

K E Š O T

úúúúúúúúúú

Potkal jsem před orlojem Kikinu.
 Štěkla na pozdrav a pak do ucha
 mi pošeptala smutnou novinu,
 že se jí ztratil nejlepší kamarád.
 Slzy se jí z očí sypaly jak hrách.
 Víš ty?, jak on si uměl se mnou hrát?

Vím, vím, jen nebuď tolik smutná Kikino,
 však on se ti brzy objeví,
 dříve, než zvony půlnoc odbijí.
 Všichni víme, že mu vůbec nejsi putna
 a buď ráda, že mu stále ještě chutná.
 Pak úsedli jsme před orlojem na zem
 a unisono zazpívali dojímavým hlasem.

Kdo neměl by Kešota rád?

Kolik je mužů co umí se
 se světem rvát?

Kdo ~~žít~~^{život} tak miluje, ženy, víno, pivo
 a snad i zpěv?

Kdo oheň v těle má, z ohně se raduje,
 s ohněm si pohrává, ohněm rty svlažuje?

Toť on, náš věrný druh,
 milý přítel a sladký milenec,
 roztomilý bratr, hodný syn a moudrý otec,
 pozorný manžel a tajný snoubenec,
 líbezných andělů bratranec,
 kouzlem a noční magií obestřený,
 svérázný pražský ohodec,
 jeden z nejmilejších,
 z bytostí nejvzácnějších,
 kamaráde.

Kdo Kešota dobře zná, kdo o něm něco ví,
 kdo vypil s ním již láhev rumu nebo vína,
 ten by nám dosvědčil a řekl by,
 jaký poklad jeho srdce skrývá.

Zářivé dámanty,
 šňůry plné běloskvoucích perel,
 sládká tajemství
 a ještě sladší utrpení z hříchů,
 sladší nad melasu a zralé melouny,
 sladší než sladoučká malina,
 než oukrkandl i láhev dezertního vína.
 To vše a mnohem, mnohem více,
 nám jeho přebohatá duše skýtá.

Když láska, jež provází ho celý život,
v něm vzkypí a křičí šehý, prr i hot,
pak srdce žen,
jak rytíř starodávných časů,
z hlubokých lesů,
za zvuků trub, horn a lesních rohů,
s třeskotem dobývá.

Když z přilbice, kde spanilá hlava se kývá,
odsune hledí a nahlas mužně k dámě promluví,
tím ocelově zvučným, zpěvným a melodickým
hlasem,
přízeň ženy získá si krátkým časem.
Oslnivý třpyt sněhobílých zubů
a letmé, rychlé pousmání,
démonický pohled očí
a v nich na lepší časy zablýskání.
Ach, tak málo jemu stačí,
aby.... pak, ?

Ať princezna, kněžna nebo žena z lidu,
bosa tulačka či selka okatá,
knihovalce, zelinářka,
chudá nebo bohatá,
vdova, ať není sama doma!,
kam se schová školačka opatá?
Překypujíc láskou k němu,
se již nevymaní z jeho objetí.

Vzdychá blahem, vzdychá dojetím,
z radosti zapláče, z radosti zavýská
a pak ? po zbytek života,
se jí po Kešotovi jen stýská.

Ženy vůbec s láskyplným dojetím
vzhlížejí na Kešota,
na mužnou hrud', hlavu, bradu,
ramena jak zámecká vrata.
Ba, věru, přetěžká to dnes robota
pro ženu, najít skutečného chlapa.

Jeho chůze důstojná a svižná je,
/škoda, že si při ní nepohvizduje/
a hra rukou, to králů elegantní gesta, jsou,
všem dámám ruměnec se vleje,
náhle, do lící i do krajek,
a těsná je jin pojednou
košilka, šněrovačka, kabátek i vesta.

Jako silák těla i ducha
je všem velmi dobře znám.
Kdo neví to, ten neví nic,
ani, že žije život vratký,
ten, kdo s Kešotem si začne
pletky, pátky, hádky.

A proto dobře radíme!

Hleď si svého, s Kešotem nic ve zlým,
nechceš-li, aby ti bylo sako krátký!

Zbytečně se nenarodil v Býku.

Žádný špeh, násilník a slídlil u dveří,
ani sto dobře vycvičených lapků,
nestihne včas použít pistoli,
odposlouchávaadlo, kameru skrytou v keři,
či pověstnou finskou dýku.

Zářivý Taurus by se měl zvat

Kešot jeden,

to milé Héraklovo dítě,

není nic, s čím by si neporadil hravě.

Směje se, když v hrobce mu do zad

kostnatými prsty buší

třeskutý leden,

když nečekaně padá

do rafinovaně jemných

Jarmilkou upředených tenat,

či v opojení na zem u Nikolaje v bytě.

Kikině únavou poklesávají víčka

a hlavu mi strká do klína,

a tak mi nic jiného nezbývá,

než popřát ti Kešote

ještě mnoho krásných chvil.
Při jedné z nich bych rád s tebou byl,
stačí jen malou chvilinku,
to až ti, dá-li Pán Bůh,
přinesu lahvinku,
a pak s údivem jen zíral,
jak k ústům tvým se láhev pomalu chýlí,
nad tvojí, bravurně v pití vyovičenou pílí.

To kouzlo s lahví trvá opravdu jen chvíli.
Než řekneš pět,
nápoj rázem v hrdle zmizí
a ze stolu,
prázdná láhev na nás civí,
jak omrzlý květ.

A pak tě spatřit,
jak na houpajících se nohou,
odcházíš do krámu koupit novou,
a chystáš se opustit na krátký čas,
přihloupý svět.

Já vstanu též a vydám se hned za tebou,
a již před samoobsluhou,
načnu tu láhev novou;
Ať zhyne život plný běd!

? ? ?

Všichni už tu o Kešotovi, nebo Kešotovi něco řekli. Domnívám se, že by bylo na místě, ponechat pár stránek Kešotovi samému. Jednak k tomu snad bude chtít taky něco dodat, jednak se těším, že od dob jeho prvotiny /zminěná hymna proti tabakismu, napsaná pro doc. Skálu/ Kešot - autor dále vyzrál, a že n á m napíše něco ještě lepšího. Následující tři stránky jsou tedy Kešotovy.

oooooooooooooooooooo
 o o b s a h o o
 oooooooooooooooooooo

Předmluva	1
Jan Kašpar: foto	2
Olga Stankovičová: Kešot	3
Golda: Pozdrav Kešotovi	7
Jaroslava Rösslerová: Tažemný K.Š.	8
Fanda Pánek: Kešotovi	9
Marie Rosa: Potěšení pro Kešota	10
Ivan M. Havel: kresba	22
Nikolaj Stankovič: Kešot-óda	23
Johannus Boecklein: Prolegomena ku každé příští kešotologii, jež se bude moci stát vědou	24
Standa Borůvka : All I need is Kešot /foto/	29
Olga Havlová: Ráno noc ...	30
Eva Kantárková: Mám bílý klobouk	31
Aleš: Kešotovi	36
Michal Kobal: Kešot	37
I.Č.: Kešot...	41
Iřena: kresba	42
Jim: Kešote! Kešote!	43
Martin Palouš:/.../	45
Paty/Sněhurka: Pro Kešota	48
Kapustáci: KC	50

JeFim: Milý příteli,...	
Setkání s Kešotem	53
Lumír: Jídelní lístek	61
Viktor Parkán: Že ani potom...	62
Jarmila Bělíková: Who is Kešot?	63
Ivan M. Havel: kresba	71
Luboš Vydra: Čekání na Kešota	72
Vladimír Bouček: Přípitek pro Kešota /foto/	82
Václav Havel: Variace na lidové písně	84
Petruška Šustrová: Kešot	87
Ivan Dubský: Tempus bibuloris	88
Zdeněk Bouše: Don Kešot /obr./	100
Jiří Mrázek: Kešot	101
Kešot: ???	107
Blanka Dobešová: záložka	???
Vavřinec Korčíš: vazba	0-110
<i>Jaroslav Lukal: 2. kapitoly zvlášť</i>	

Sebrala a pro Kešota zřetelnila

Jarmila Bělíková

I. MÁJ

V pravé ruce palici jako kat
v levé ruce zdravici: Ať žije první máj

Jó to se to bubnuje
to se to troubí
a jást s krutostí
podivně se snoubí

Funím do trombónu pyskem odulým
hmpa hmpa první máj
hmpa hmpa to je ráj
dostanu pět pěttek
stará bude má

vřeštivé tóny nesou se ulicí
šedivou třídu
ověšenou fábory
upatlanou pivem
pohlídanou kanóny
a jakýmsi vlivem

Stojím na ulici nemám z toho nic
ruka bolí od mávání

a je mi strašnej hic
Pivo teplý řečník taky
to mi ale nevadí

stojím v první linii
on to někdo zaplatí
Bezpříkladně stojím v předu
plním slova odkazu
ono se to odrazí
na výplatním výkazu

Zpět se nesou tóny do šedivé ulice
jiná už je asi nechce
a šedivé ulici
té je z toho trpce
Zpět se nesou tóny do šedivé ulice
rázné kroky doprovází
a dav ustrašeně
je koby taký trochu omámeně
šine se na konec té cesty
s radostí zahrzlou v poklopce - už bez msty

Polibte mi s vaším májem

říká nenapravitelný s pívání pěnou naabradě

zvýšili jste nájem

a teď mám jevit zájem

Polibte mi

myslí si

ale už nezúčastněně

pivo má dneska říz

napije se na ně

Už bez msty už bez radosti
šlapou podrážky dlažbu
bez radosti bez rytmu
sunou se dopředu
snad najdou tam náladu
snad ukloní se právu
Šla pou podrážky dlažbu
bez rytmu a nála dy
asi je to moc
té bezduché parády

-Jó tenkrát pamatuješ-

-No co bych nepamatoval-

-Jó tak tenkrát stříleli do nich v Chicagu-

-Hm to jó-

-No vidíš ty dědku prašivá-

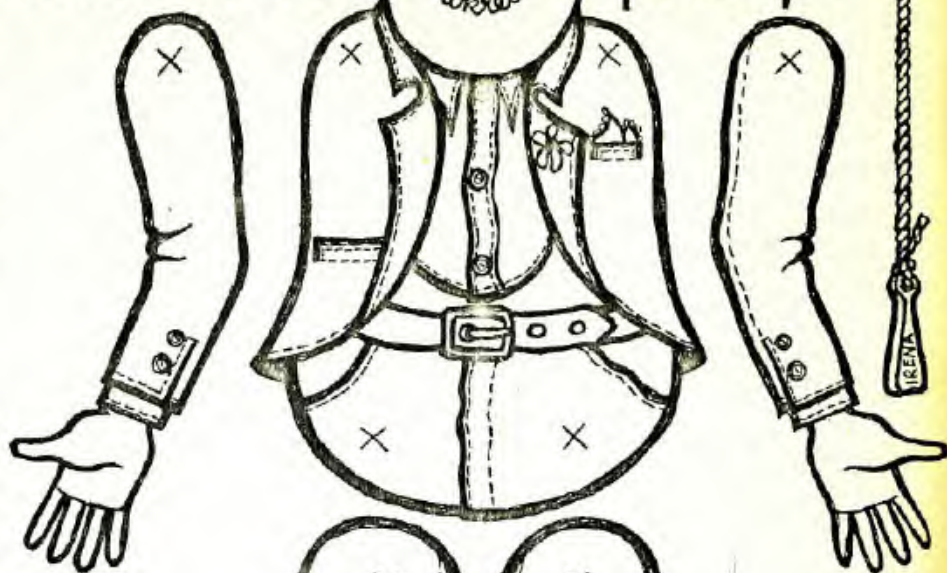
-Co vidim-

-No co bys měl měl vidět

jak voní si teď střílí z nás-

Šlapou podrážky dlažbu
bez rytmu a nálady
raz - dva
podle bubnu
raz - dva
podle not
Šlapou podrážky dlažbu po šedivé ulici
ta s e jenom chvěje
nemá uši
nemá zrak
jen se chvěje
tiše a hluboce
Ať žije první máj

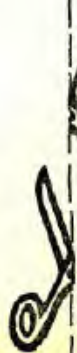
Dárek se podlejí

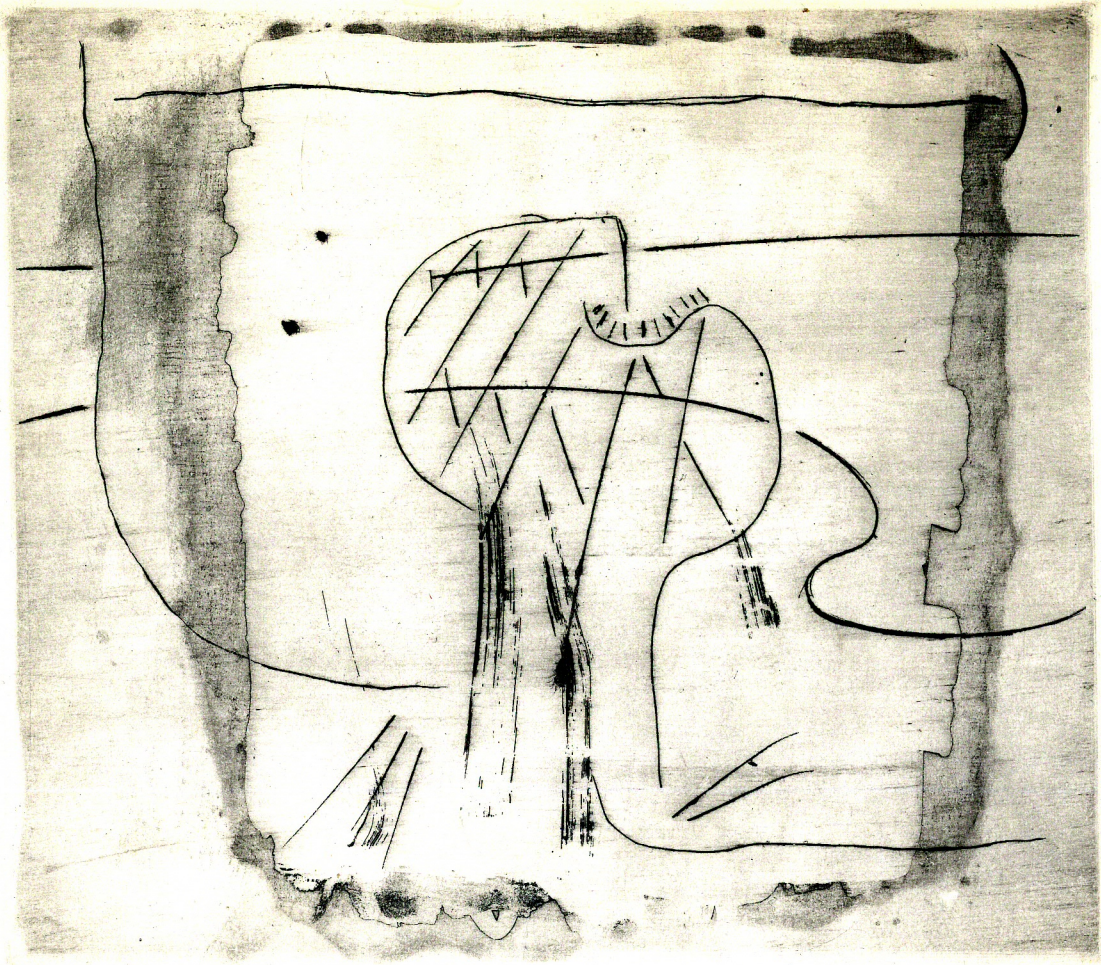

vybarví
vystřihne

reže

a spláchne

6/20

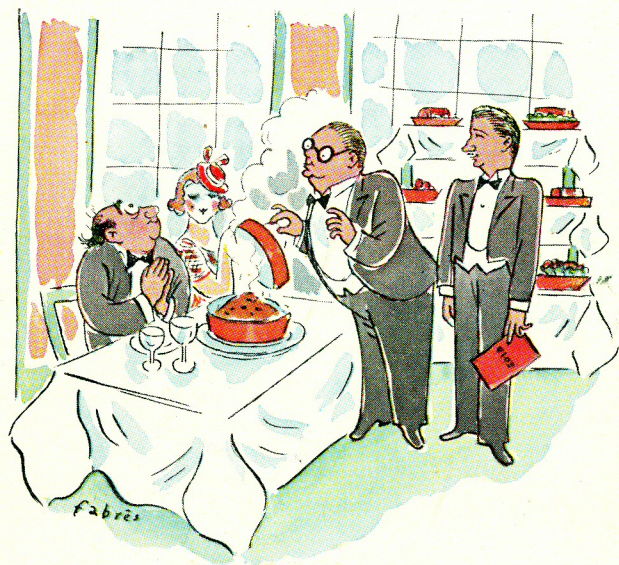
DM KIST

Bonsi 83

Z KEŠOTOVÝ ZAHRAĐKY

Šukal.

au Restaurant.

l'œil du maître!

Hotel de l'Europe
Restaurant „Excelsior”
Amsterdam

AAN

.....

.....

.....

.....
.....